

Dziennik Urzędowy C 311 E

Unii Europejskiej

Tom 49

Wydanie polskie

Informacje i zawiadomienia

19 grudnia 2006

<u>Zawiadomienie nr</u>	Treść	Strona
	I Informacje	
	Rada	
2006/C 311 E/01	Wspólne stanowisko (WE) nr 32/2006 z dnia 23 listopada 2006 r. przyjęte przez Radę, stanowiącą zgodnie z procedurą określoną w art. 251 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską, w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 999/2001 ustanawiające przepisy dotyczące zapobiegania, kontroli i zwalczania niektórych pasażerskich encefalopatii gąbczastych	1
2006/C 311 E/02	Wspólne stanowisko (WE) nr 33/2006 z dnia 23 listopada 2006 r. przyjęte przez Radę, stanowiącą zgodnie z procedurą określoną w art. 251 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską, w celu przyjęcia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie oceny ryzyka powodziowego i zarządzania nim	10
2006/C 311 E/03	Wspólne stanowisko (WE) nr 34/2006 z dnia 4 grudnia 2006 r. przyjęte przez Radę, stanowiącą zgodnie z procedurą określoną w art. 251 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską, w celu przyjęcia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającej zasady dotyczące nominalnych ilości produktów w opakowaniach jednostkowych, uchylającej dyrektywy Rady 75/106/EWG i 80/232/EWG oraz zmieniającej dyrektywę Rady 76/211/EWG	21

I

(Informacje)

RADA

WSPÓLNE STANOWISKO (WE) NR 32/2006

przyjęte przez Radę w dniu 23 listopada 2006 r.

w celu przyjęcia rozporządzenia (WE) nr .../2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia ... zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 999/2001 ustanawiające przepisy dotyczące zapobiegania, kontroli i zwalczania niektórych pasażowalnych encefalopatii gąbczastych

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

(2006/C 311 E/01)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 152 ust. 4 lit. b),

uwzględniając wniosek Komisji,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,

po konsultacji z Komitetem Regionów,

stanowiąc zgodnie z procedurą określoną w art. 251 Traktatu ⁽²⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 999/2001 z dnia 22 maja 2001 r. ustanawiające zasady dotyczące zapobiegania, kontroli i zwalczania niektórych przenośnych gąbczastych encefalopatii ⁽³⁾ zmierza do zapewnienia jednolitych ram prawnych w zakresie pasażowalnych encefalopatii gąbczastych (TSE) we Wspólnocie.

⁽¹⁾ Dz.U. C 234 z 22.9.2005, str. 26.

⁽²⁾ Opinia Parlamentu Europejskiego z dnia 17 maja 2006 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym), wspólne stanowisko Rady z dnia 23 listopada 2006 r. oraz stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia ... (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym)

⁽³⁾ Dz. U. L 147 z 31.5.2001, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 1041/2006 (Dz.U. L 187 z 8.7.2006, str. 10).

- (2) Rozporządzenie (WE) nr 932/2005 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 8 czerwca 2005 r. zmieniające rozporządzenie (WE) nr 999/2001 ustanawiające zasady dotyczące zapobiegania, kontroli i zwalczania niektórych przenośnych gąbczastych encefalopatii w odniesieniu do przedłużenia okresu obowiązywania środków przejściowych ⁽⁴⁾ przedłużyło okres stosowania środków przejściowych przewidzianych w rozporządzeniu (WE) nr 999/2001 nie dłużej niż do dnia 1 lipca 2007 r.

- (3) W czasie sesji generalnej Światowej Organizacji ds. Zdrowia Zwierząt w maju 2003 roku przyjęto rezolucję mającą na celu uproszczenie obecnych międzynarodowych kryteriów klasyfikacji państw według ryzyka występowania gąbczastej encefalopatii bydła (BSE). Wniosek został przyjęty na sesji generalnej w maju 2005 roku. Artykuły rozporządzenia (WE) nr 999/2001 powinny zostać dostosowane w celu uwzględnienia nowego systemu klasyfikacji uzgodnionego na szczeblu międzynarodowym.

- (4) Najnowsze zmiany w zakresie pobierania próbek i analizy będą wymagały obszernych poprawek w załączniku X do rozporządzenia (WE) nr 999/2001. Konieczne jest zatem wprowadzenie określonych zmian technicznych do obecnej definicji „szybkich testów” w rozporządzeniu (WE) nr 999/2001 w celu ułatwienia zmian w strukturze tego załącznika na późniejszym etapie.

- (5) Dla zapewnienia jasności prawodawstwa wspólnotowego właściwym jest wyjaśnienie, że definicja „mięsa oddzielnego mechanicznie”, zawarta w innych wspólnotowych aktach prawnych dotyczących bezpieczeństwa żywności, powinna mieć zastosowanie w rozporządzeniu (WE) nr 999/2001 w kontekście środków zwalczania TSE.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 163 z 23.6.2005, str. 1.

- (6) Rozporządzenie (WE) nr 999/2001 ustanawia program monitorowania BSE i trzęsawki. Naukowy Komitet Sterujący w swojej opinii z 6–7 marca 2003 r. zalecił wprowadzenie programu monitorowania występowania TSE u jeleniowatych. Systemem monitorowania przewidzianym w tym rozporządzeniu powinny zatem zostać objęte inne typy TSE, z możliwością przyjęcia dalszych środków pozwalających na wdrożenie tego systemu na późniejszym etapie.
- (7) Zharmonizowany program hodowlany, którego celem jest przeprowadzenie selekcji pod względem odporności na TSE u owiec, został przewidziany jako środek przejściowy decyzją Komisji 2003/100/WE z dnia 13 lutego 2003 r. ustanawiającą minimalne wymogi w zakresie tworzenia programów hodowli owiec odpornych na pasażowalne encefalopatie gąbczaste⁽¹⁾. Rozporządzenie (WE) nr 999/2001 powinno zostać zmienione, tak aby stanowiło stałą podstawę prawną dla tego programu, jak również aby umożliwiała wprowadzenia w takich programach zmian służących uwzględnieniu zweryfikowanych wyników badań naukowych oraz pełnych skutków ich realizacji.
- (8) Rozporządzenie (WE) nr 999/2001 zakazuje żywienia pewnych zwierząt niektórymi przetworzonymi białkami zwierzęcymi, z możliwością ustanowienia odstępstw. Rozwój sytuacji w zakresie zakazów dotyczących żywienia zwierząt może spowodować potrzebę dokonania zmian w załączniku IV do tego rozporządzenia. Konieczne jest wprowadzenie pewnych zmian technicznych do obecnego brzmienia odpowiedniego artykułu w celu ułatwienia zmiany struktury tego załącznika na późniejszym etapie.
- (9) Rozporządzenie (WE) nr 1774/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 3 października 2002 r. ustanawiające przepisy sanitarne dotyczące produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego nieprzeznaczonych do spożycia przez ludzi⁽²⁾ ustanawia zasady usuwania materiałów szczególnego ryzyka oraz zwierząt zakażonych TSE. Obecnie są już przyjęte zasady dotyczące tranzytu przez teren Wspólnoty produktów pochodzenia zwierzęcego. W związku z tym, dla zapewnienia spójności prawodawstwa wspólnotowego, obecne przepisy rozporządzenia (WE) nr 999/2001 dotyczące usuwania takich materiałów i zwierząt powinny zostać zastąpione odniesieniem do rozporządzenia (WE) nr 1774/2002, a odniesienie do zasad dotyczących tranzytu w rozporządzeniu (WE) nr 999/2001 powinno zostać skreślone.
- (10) Rozwój sytuacji w zakresie materiałów szczególnego ryzyka będzie także wymagał wprowadzenia obszernych zmian w załączniku V do rozporządzenia (WE) nr 999/2001. Konieczne jest wprowadzenie pewnych zmian technicznych do obecnego brzmienia odpowiednich przepisów tego rozporządzenia w celu ułatwienia zmiany struktury tego załącznika na późniejszym etapie.
- (11) Pomimo że ogłuszanie przez wprowadzenie gazu do jamy czaszkowej jest na terenie Wspólnoty zakazane, wprowadzanie gazu może mieć miejsce także po ogłuszeniu. Konieczna jest zatem zmiana właściwych przepisów dotyczących metod uboju w rozporządzeniu (WE) nr 999/2001 w celu zakazania wprowadzania gazu do jamy czaszkowej po ogłuszeniu.
- (12) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1915/2003 z dnia 30 października 2003 r. zmieniające załączniki VII, VIII i IX do rozporządzenia (WE) Nr 999/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady w zakresie handlu i przywozu owiec i kóz oraz środków stosowanych w przypadku potwierdzenia wystąpienia pasażowalnych encefalopatii gąbczastych u bydła, owiec i kóz⁽³⁾ wprowadza nowe przepisy w zakresie zwalczania trzęsawki u owiec i kóz. W związku z tym konieczne jest wprowadzenie zakazu przemieszczania owiec i kóz z gospodarstw, które oficjalnie podejrzewa się o trzęsawkę.
- (13) Mając na uwadze rozwój wiedzy naukowej, rozporządzenie (WE) 999/2001 powinno pozwalać na objęcie innych gatunków zwierząt zakresem przepisów dotyczących wprowadzania do obrotu i wywozu bydła, owiec i kóz, ich nasienia, zarodków i komórek jajowych.
- (14) Naukowy Komitet Sterujący zaleca w swojej opinii z dnia 26 czerwca 1998 r. przestrzeganie pewnych ograniczeń dotyczących pozyskiwania źródła surowców do wytwarzania fosforanu diwapniowego. W związku z tym fosforan diwapniowy powinien zostać skreślony z listy produktów, które zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 999/2001 nie są przedmiotem ograniczeń dotyczących wprowadzania do obrotu. Brak ograniczeń mających zastosowanie do mleka i produktów mlecznych powinien zostać wyjaśniony.
- (15) Mając na uwadze rozwój wiedzy naukowej i klasyfikację ryzyka oraz nie naruszając możliwości przyjęcia środków zabezpieczających, rozporządzenie (WE) nr 999/2001 powinno dopuszczać przyjęcie zgodnie z procedurą komitetu bardziej szczegółowych wymogów w zakresie wprowadzania do obrotu i wywozu produktów pochodzenia zwierzęcego pochodzących z państw członkowskich lub państw trzecich o kontrolowanym lub nieustalonym ryzyku występowania TSE.
- (16) Środki niezbędne do wprowadzenia w życie rozporządzenia (WE) nr 999/2001 powinny zostać przyjęte zgodnie z decyzją Rady 1999/468/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. ustanawiającą warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji⁽⁴⁾.

⁽¹⁾ Dz.U. L 41 z 14.2.2003, str. 41.

⁽²⁾ Dz.U. L 273 z 10.10.2002, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 208/2006 (Dz.U. L 36 z 8.2.2006, str. 25).

⁽³⁾ Dz.U. L 283 z 31.10.2003, str. 29.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23. Decyzja zmieniona decyzją 2006/512/WE (Dz.U. L 200 z 22.7.2006, str. 11).

(17) W szczególności Komisja powinna uzyskać uprawnienie do przyjmowania decyzji w sprawie zatwierdzania szybkich testów, dostosowania wieku zwierząt, wprowadzenie poziomu tolerancji, zezwolenia na karmienie młodych przeżuwaczy białkami pochodzenia rybnego oraz objęcia innych gatunków zwierząt niektórymi przepisami; do ustanawiania przepisów przewidujących odstępstwa od obowiązku usunięcia i zniszczenia materiałów szczególnego ryzyka; do określenia kryteriów mających na celu wykazanie poprawy sytuacji epidemiologicznej kryteriów przyznawania odstępstw od określonych ograniczeń jak również procesów produkcyjnych. Ponieważ środki te mają ogólny zakres zastosowania i służą zmianom innych niż istotne elementów rozporządzenia 999/2001 lub uzupełnieniu tego rozporządzenia poprzez dodanie nowych innych niż istotne elementów, środki te powinny być przyjmowane zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą określoną w art. 5a decyzji 1999/468/WE.

(18) Rozporządzenie (WE) nr 999/2001 powinno zatem zostać odpowiednio zmienione,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W rozporządzeniu (WE) nr 999/2001 wprowadza się następujące zmiany:

1) dodaje się następujący motyw:

„(8a) Karmienie nieprzeżuwaczy niektórymi przetworzonymi białkami zwierzęcymi uzyskanymi z nieprzeżuwaczy powinno być dozwolone, z uwzględnieniem zakazu powtórnego przetwarzania wewnątrzgatunkowego, który ustanowiono w rozporządzeniu (WE) nr 1774/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 3 października 2002 r. ustanawiającym przepisy sanitarne dotyczące produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego nieprzeznaczonych do spożycia przez ludzi (*) oraz aspektów kontrolnych związanych w szczególności z różnicowaniem przetworzonych białek zwierzęcych charakterystycznych dla niektórych gatunków, o których mowa w komunikacie w sprawie mapy drogowej dla TSE przyjętym przez Komisję w dniu 15 lipca 2005 r.

(*) Dz.U. L 273 z 10.10.2002, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 208/2006 (Dz.U. L 36 z 8.2.2006, str. 25).”;

2) dodaje się następujące motywy:

„(11a) W rezolucji z dnia 28 października 2004 r. (**) Parlament Europejski wyraził obawy związane z karmieniem przeżuwaczy białkami zwierzęcymi, gdyż nie wchodzi one w skład naturalnego pożywienia dorosłego bydła. W związku z wystąpieniem kryzysu związanego z chorobą BSE oraz pryszczyką coraz powszechniej przyjmuje się, że najlepszą metodą zagwarantowania zdrowia ludzi i zwierząt jest hodowla i karmienie zwierząt w sposób uwzględniający szczególne

cechy każdego gatunku. Dlatego zgodnie z zasadą ostrożności oraz w celu zapewnienia naturalnego odżywiania i warunków hodowli przeżuwaczy, konieczne jest utrzymanie zakazu karmienia przeżuwaczy białkami zwierzęcymi w formach niestanowiących zwykle elementu ich naturalnego pożywienia.

(11b) Mięso oddzielone mechanicznie uzyskuje się poprzez odseparowanie mięsa od kości w taki sposób, że dochodzi do zniszczenia lub modyfikacji struktury włókien mięśniowych. Może ono zawierać elementy kości i okostnej. Dlatego mięso oddzielone mechanicznie nie jest porównywalne z mięsem zwykłym. W związku z tym powinien zostać dokonany przegląd jego wykorzystania w żywieniu ludzi.

(**) Dz.U. C 174 E z 14.7.2005, str. 178.”;

3) w art. 3 ust.1 wprowadza się następujące zmiany:

a) lit. l) otrzymuje następujące brzmienie:

„l) szybkie testy: badania przesiewowe wymienione w załączniku X, których wyniki znane są w ciągu 24 godzin”;

b) dodaje się litery n), o) i p) w brzmieniu:

„n) mięso oddzielone mechanicznie lub »MOM«: produkt uzyskany przez usunięcie mięsa z tkanek przylegających do kości po odłączeniu od nich tuszy, za pomocą środków mechanicznych, skutkujący utratą lub modyfikacją struktury włókien mięśniowych;

o) nadzór bierny: zgłaszanie wszystkich zwierząt podejrzanych o zakażenie TSE oraz — w przypadkach, gdy nie można wykluczyć TSE w drodze badań klinicznych — poddawanie takich zwierząt testom laboratoryjnym;

p) nadzór czynny: poddawanie testom zwierząt niezgłoszonych jako podejrzane o zakażenie TSE, takich jak zwierzęta poddane ubojowi interwencyjnemu, zwierzęta, które wykazały nietypowe objawy podczas kontroli przedubojowych, zwierzęta padłe, zdrowe zwierzęta poddane ubojowi oraz zwierzęta ubite w związku z przypadkiem TSE, w szczególności w celu określenia rozwoju i liczby przypadków TSE w danym kraju lub w jego regionie.”;

4) w art. 5 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Status BSE Państw Członkowskich, państw trzecich lub ich regionów (zwanych dalej »państwami lub regionami«) ustala się kwalifikując je do jednej z trzech poniższych kategorii:

— nieznaczne ryzyko występowania BSE zgodnie z definicją zawartą w załączniku II,

— kontrolowane ryzyko występowania BSE zgodnie z definicją zawartą w załączniku II,

— nieustalone ryzyko występowania BSE zgodnie z definicją zawartą w załączniku II.

Status BSE państw lub regionów może zostać określony wyłącznie na podstawie kryteriów wymienionych w załączniku II rozdział A. Kryteria te obejmują wyniki analizy ryzyka na podstawie wszystkich możliwych czynników występowania gąbczastej encefalopatii bydła określonych w załączniku II rozdział B oraz ich rozwoju w czasie, jak również kompleksowych środków aktywnego i biernego nadzoru uwzględniających kategorię ryzyka państwa lub regionu.

Państwa Członkowskie i państwa trzecie, które chcą pozostać na liście krajów trzecich dopuszczonych do wywozu do Wspólnoty żywych zwierząt lub produktów objętych niniejszym rozporządzeniem, przedkładają Komisji wniosek o określenie ich statusu BSE wraz z odpowiednią informacją na temat kryteriów wymienionych w załączniku II rozdział A oraz na temat potencjalnych czynników ryzyka wymienionych w załączniku II rozdział B, jak również o ich rozwoju w czasie.”;

b) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Państwa Członkowskie oraz państwa trzecie, które nie złożyły wniosku zgodnie z ust. 1 akapit trzeci, muszą spełnić w odniesieniu do wysyłki z ich terytorium żywych zwierząt i produktów pochodzenia zwierzęcego, wymogi przywozowe mające zastosowanie do państw o nieustalonym ryzyku występowania BSE, do czasu złożenia takiego wniosku i podjęcia ostatecznej decyzji w sprawie ich statusu BSE.”;

5) w art. 6 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Każde Państwo Członkowskie przeprowadza co roku program monitorujący TSE oparty na aktywnym i biernym nadzorze zgodnie z załącznikiem III. Program ten obejmuje procedurę przesiewową z zastosowaniem szybkich testów, jeżeli jest ona dostępna dla danych gatunków zwierząt.

Szybkie testy zatwierdza się w tym celu zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 24 ust. 3, i umieszcza się w wykazie zawartym w załączniku X.”;

b) dodaje się następujący ustęp:

„1a. Roczny program monitorujący, o którym mowa w ust. 1, obejmuje co najmniej następujące subpopulacje:

- a) wszystkie sztuki bydła w wieku powyżej 24 miesięcy przeznaczone do uboju interwencyjnego lub wykazujące nietypowe objawy podczas kontroli przedubojowych;
- b) wszystkie sztuki bydła w wieku powyżej 30 miesięcy poddane zwykłemu ubojowi z przeznaczeniem do spożycia przez ludzi;
- c) wszystkie sztuki bydła w wieku powyżej 24 miesięcy nie poddane ubojowi z przeznaczeniem do spożycia przez ludzi, które padły lub zostały zabite w gospodarstwie, podczas transportu lub w uboju (zwierzęta padłe).

Państwa Członkowskie mogą odstąpić od stosowania lit. c) na obszarach peryferyjnych o niskiej gęstości pogłowia, gdzie nie prowadzi się zorganizowanego zbierania martwych zwierząt. Państwa Członkowskie korzystające z tej możliwości informują o tym Komisję i przekazują wykaz takich obszarów wraz z uzasadnieniem wprowadzenia odstępstwa. Odstępstwem może zostać objęte nie więcej niż 10 % pogłowia bydła w Państwie Członkowskim.

1b. Po konsultacji z właściwym komitetem naukowym wiek określony w ust. 1a lit. a) oraz c) może zostać dostosowany na podstawie postępu naukowego zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 24 ust. 3.

Na wniosek Państwa Członkowskiego, które jest w stanie wykazać poprawę sytuacji epidemiologicznej na swoim terytorium — w oparciu o określone kryteria, które są ustalane zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 24 ust. 3 — roczne programy monitorujące dla tego konkretnego Państwa Członkowskiego mogą podlegać zmianie.

Zainteresowane Państwo Członkowskie przedstawia dowód swojej zdolności do określenia skuteczności stosowanych środków oraz do zapewnienia ochrony zdrowia ludzi i zwierząt w oparciu o wyniki kompleksowej analizy ryzyka. W szczególności Państwo Członkowskie wykazuje, że:

- a) zgodnie z aktualnymi wynikami testów liczba przypadków występowania BSE wyraźnie się zmniejsza lub utrzymuje się stale na niskim poziomie;
- b) wdrożyło ono i stosuje od co najmniej sześciu lat kompletny system testów na BSE (przepisy wspólnotowe dotyczące śledzenia i identyfikacji żywych zwierząt oraz nadzoru w zakresie BSE);
- c) wdrożyło i stosuje od co najmniej sześciu lat przepisy wspólnotowe dotyczące całkowitego zakazu paszowego dla zwierząt hodowlanych.”;

c) dodaje się następujący ustęp:

„5. Przepisy wykonawcze do niniejszego artykułu przyjmuje się zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 24 ust. 2.”;

6) dodaje się następujący artykuł:

„Artykuł 6a

Programy hodowlane

1. Państwa Członkowskie mogą wprowadzić programy hodowli selekcyjnej w kierunku odporności na TSE u swoich populacji owiec. Programy te zawierają warunki ramowe do uznania odporności niektórych stad na TSE oraz mogą zostać rozszerzone na inne gatunki zwierząt na podstawie dowodów naukowych potwierdzających odporność na TSE konkretnych genotypów tych gatunków.

2. Szczegółowe przepisy dotyczące programów przewidzianych w ust. 1 niniejszego artykułu przyjmuje się zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 24 ust. 2.

3. Państwa Członkowskie, które wprowadzają programy hodowlane, regularnie przedkładają Komisji sprawozdania w celu umożliwienia naukowej oceny programów, szczególnie pod względem ich wpływu na częstotliwość występowania TSE, ale również pod względem wpływu na różnorodność i zmienność genetyczną oraz na hodowlę starych, rzadkich lub regionalnych ras owiec. Wyniki badań naukowych oraz ogólne konsekwencje programów hodowlanych poddawane są regularnej ocenie, a w razie potrzeby programy te są odpowiednio modyfikowane”;

7) w art. 7 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1-4 otrzymują brzmienie:

„1. Zabrania się karmienia przeżuwaczy białkami pochodzenia zwierzęcego.

2. Zakaz ustanowiony w ust. 1 rozszerza się na zwierzęta inne niż przeżuwacze oraz ogranicza się, w zakresie karmienia tych zwierząt produktami pochodzenia zwierzęcego, zgodnie z załącznikiem IV.

3. Ust. 1 i 2 stosuje się bez uszczerbku dla przepisów załącznika IV określających odstępstwa od zakazu, o którym mowa w tych ustępach.

Komisja może postanowić zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 24 ust. 3, w oparciu o naukową ocenę potrzeb żywieniowych młodych przeżuwaczy i na podstawie przepisów przyjętych w celu wdrożenia niniejszego artykułu, o których mowa w ust. 5 niniejszego artykułu, oraz po dokonaniu oceny aspektów kontrolnych tego odstępstwa, że zezwala na karmienie młodych przeżuwaczy białkami pochodzenia rybnego.

4. Państwom Członkowskim lub ich regionom, o nieustalonym ryzyku występowania BSE nie zezwala się na wywóz lub przechowywanie pokarmu przeznaczonego dla zwierząt hodowlanych, który zawiera białko pochodzące od ssaków, lub pokarmu przeznaczonego dla ssaków, z wyjątkiem karmy dla psów, kotów i zwierząt futerkowych, który zawiera przetworzone białko pochodzące od ssaków.

Nie zezwala się na przywóz do Wspólnoty z państw trzecich lub z ich regionów, o nieustalonym ryzyku występowania BSE pokarmu przeznaczonego dla zwierząt hodowlanych, który zawiera białko pochodzące od ssaków, lub pokarmu przeznaczonego dla ssaków, z wyjątkiem karmy dla psów, kotów i zwierząt futerkowych, który zawiera przetworzone białko pochodzące od ssaków.

Na wniosek Państwa Członkowskiego lub państwa trzeciego możliwe jest podjęcie zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 24 ust. 2, na podstawie szczególnych kryteriów, które mają zostać określone zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 24 ust. 3, decyzji o indywidualnym zwolnieniu z ograniczeń określonych w niniejszym ustępie. Przy udzielaniu zwolnienia uwzględnia się postanowienia ust. 3 niniejszego artykułu.”

b) dodaje się następujący ustęp:

„4a. W oparciu o pozytywne wyniki oceny ryzyka uwzględniając co najmniej wielkość i możliwe źródło

skażenia oraz ostateczne miejsce przeznaczenia dostawy, możliwe jest podjęcie zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 24 ust. 3, decyzji o wprowadzeniu poziomu tolerancji dla nieznacznej zawartości białek zwierzęcych w paszach wynikającej z przypadkowego i technicznie nieuniknionego zanieczyszczenia.”;

c) ust. 5 otrzymuje następujące brzmienie:

„5. Przepisy wykonawcze do niniejszego artykułu, w szczególności przepisy dotyczące zapobiegania zanieczyszczeniu krzyżowemu oraz metod pobierania próbek oraz analiz wymaganych do kontroli zgodności z niniejszym artykułem, przyjmowane są zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 24 ust. 2. Przepisy te opierają się na sprawozdaniu Komisji dotyczącym pozyskiwania, przetwarzania, kontroli i śledzenia pasz pochodzenia zwierzęcego.”;

8) w art. 8 ust. 1-5 otrzymują następujące brzmienie:

„1. Materiały szczególnego ryzyka usuwa się zgodnie z załącznikiem V do niniejszego rozporządzenia oraz rozporządzeniem (WE) nr 1774/2002. Zakazuje się przywozu tych materiałów na teren Wspólnoty. Wykaz materiałów szczególnego ryzyka, o którym mowa w załączniku V, obejmuje przynajmniej mózg, rdzeń kręgowy, oczy oraz migdałki bydła w wieku powyżej 12 miesięcy oraz kręgosłup bydła w wieku przekraczającym wiek określony zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 24 ust. 3. Uwzględniając różne kategorie ryzyka ustanowione w art. 5 ust. 1 akapit pierwszy oraz wymogi określone w art. 6 ust. 1a i 1b lit. b), wprowadza się odpowiednie zmiany w wykazie materiałów szczególnego ryzyka w załączniku V.

2. Ust. 1 niniejszego artykułu nie ma zastosowania do tkanek pochodzących ze zwierząt, które przeszły test alternatywny zatwierdzony do tego konkretnego celu zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 24 ust. 3, pod warunkiem że test jest wymieniony w załączniku X, jest wykonywany zgodnie z warunkami określonymi w załączniku V, a wyniki testu są negatywne.

Państwa Członkowskie, które zatwierdzają stosowanie testu alternatywnego zgodnie z niniejszym ustępem, informują o tym inne Państwa Członkowskie oraz Komisję.

3. W Państwach Członkowskich lub ich regionach o kontrolowanym lub nieustalonym ryzyku występowania BSE, u bydła, owiec ani kóz, których mięso przeznaczone jest do spożycia przez ludzi lub zwierzęta, nie stosuje się uszkażdzenia, po uprzednim ożłuszeniu, tkanek ośrodkowego układu nerwowego przy użyciu wydłużonego, cienkiego narzędzia wprowadzanego do jamy czaszkowej lub przez wprowadzenie gazu do jamy czaszkowej w związku z ożłuszaniem.

4. Granice wiekowe określone w załączniku V mogą zostać poddane korekcie. Korekta ta musi być oparta na najnowszych dowodach naukowych dotyczących statystycznego prawdopodobieństwa wystąpienia TSE w odpowiednich grupach wiekowych populacji bydła, owiec i kóz na terenie Wspólnoty.

5. Przepisy przewidujące odstępstwa od ust. 1–4 niniejszego artykułu, mogą być przyjmowane zgodnie z procedurą określoną w art. 24 ust. 3, w odniesieniu do daty skutecznego wprowadzenia zakazu karmienia przewidzianego w art. 7 ust. 1 lub, odpowiednio w przypadku państw trzecich lub ich regionów, w których występuje kontrolowane ryzyko występowania BSE, w odniesieniu do daty skutecznego wprowadzenia zakazu dodawania białka ssaków do środków żywieniowych przeznaczonych dla przeżuwaczy, w celu ograniczenia wymogów usuwania i niszczenia materiałów szczególnego ryzyka do zwierząt urodzonych przed tą datą w danych państwach lub regionach.”;

9) w art. 9 ust. 1 i 2 otrzymują następujące brzmienie:

„1. Produkty pochodzenia zwierzęcego wymienione w załączniku VI są wytwarzane przy zastosowaniu procesu produkcyjnego zatwierdzonego zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 24 ust. 3.

2. Kości bydła, owiec i kóz z państw lub regionów o kontrolowanym lub nieustalonym zagrożeniu BSE nie stosuje się do produkcji mięsa oddzielanego mechanicznie (MOM). Przed dniem 1 lipca 2008 r. Państwa Członkowskie przekażą Komisji sprawozdanie na temat wykorzystywania i metod produkcji MOM na swoim terytorium. Sprawozdanie to zawiera deklarację Państwa Członkowskiego informującą, czy zamierza ono kontynuować produkcję MOM.

Komisja przedstawi następnie komunikat, skierowany do Parlamentu Europejskiego i Rady, w sprawie przyszłego zapotrzebowania na MOM i jego wykorzystywania we Wspólnocie, w tym polityki informacyjnej wobec konsumentów.”;

10) w art. 12 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 otrzymuje następujące brzmienie:

„1. Każde zwierzę podejrzewane o zakażenie TSE podlega urzędowemu ograniczeniu przemieszczania do czasu poznania wyników badań klinicznych i epidemiologicznych wykonanych przez właściwy organ lub zostaje zabite w celu poddania go badaniu laboratoryjnemu pod kontrolą urzędową.

Jeżeli u jakiegokolwiek sztuki bydła w gospodarstwie na terenie Państwa Członkowskiego oficjalnie podejrzewa się TSE, wszystkie inne sztuki bydła z tego gospodarstwa podlegają urzędowemu ograniczeniu przemieszczania do czasu, gdy dostępne będą wyniki badań. Jeżeli u jakiegokolwiek owcy lub kozy w gospodarstwie na terenie Państwa Członkowskiego oficjalnie podejrzewa się TSE, wszystkie inne owce i kozy z tego gospodarstwa podlegają urzędowemu ograniczeniu przemieszczania do czasu, gdy dostępne będą wyniki badań.

Jeżeli jednak istnieją dowody, że gospodarstwo, w którym zwierzę przebywało w czasie, gdy zaszło podejrzenie o TSE, prawdopodobnie nie było tym gospodarstwem, w którym zwierzę mogło być narażone na

zakażenie TSE, właściwy organ może postanowić, że tylko zwierzę podejrzewane o zakażenie poddane zostanie urzędowemu zakazowi przemieszczania.

W razie konieczności właściwy organ może także postanowić, że inne gospodarstwa lub jedynie to gospodarstwo, w którym zwierzę mogło być narażone na kontakt z czynnikiem zakaźnym, poddane zostanie urzędowej kontroli, w zależności od dostępnych danych epidemiologicznych.

Zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 24 ust. 2, i w drodze odstępstwa od urzędowych ograniczeń przemieszczania przewidzianych w niniejszym ustępie, Państwo Członkowskie może zostać wyłączone z wdrożenia takich ograniczeń, jeżeli stosuje środki zapewniające równoważną ochronę w oparciu o odpowiednią ocenę możliwego zagrożenia zdrowia ludzi i zwierząt.”;

b) ust. 3 otrzymuje następujące brzmienie:

„3. Wszystkie części ciała zwierzęcia podejrzewanego o zakażenie TSE pozostają pod kontrolą urzędową do czasu otrzymania negatywnego wyniku badania lub są usuwane zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1774/2002.”;

11) w art. 13 ust. 1 wprowadza się następujące zmiany:

a) akapit pierwszy lit. a) otrzymuje brzmienie:

„a) wszystkie części ciała zwierzęcia są usuwane zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1774/2002, z wyjątkiem materiału zatrzymanego do celów dokumentacji zgodnie z załącznikiem III rozdział B niniejszego rozporządzenia.”;

b) akapit pierwszy lit. c) otrzymuje brzmienie:

„c) wszystkie zagrożone zwierzęta oraz produkty od nich pochodzące, wymienione w pkt 2 załącznika VII do niniejszego rozporządzenia, zidentyfikowane na podstawie dochodzenia, o którym mowa w lit. b) niniejszego ustępu, zostają zabite i usunięte zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1774/2002.”;

c) po pierwszym akapicie dodaje się następujący akapit:

„Na wniosek Państwa Członkowskiego i w oparciu o pozytywne wyniki oceny ryzyka uwzględniającej w szczególności środki kontrolne stosowane w tym Państwie Członkowskim można zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 24 ust. 2, postanowić o zezwoleniu na wykorzystanie bydła, o którym mowa w niniejszym ustępie, do końca jego okresu produkcyjnego.”;

12) w art. 15 ust. 3 otrzymuje następujące brzmienie:

„3. Zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 24 ust. 3, postanowieniami ust. 1 i 2 mogą zostać objęte inne gatunki zwierząt.

4. Mogą zostać przyjęte przepisy wykonawcze do niniejszego artykułu zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 24 ust. 2.”;

13) w art. 16 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 1 lit. b) otrzymuje brzmienie:

„b) mleko i produkty mleczarskie, skóry oraz żelatyna i kolagen uzyskane ze skór”;

b) ust. 2 i 3 otrzymują brzmienie:

„2. Produkty pochodzenia zwierzęcego przywożone z państwa trzeciego o kontrolowanym lub nieustalonym ryzyku występowania BSE muszą pochodzić od zdrowego bydła, owiec i kóz, u których nie został uszkodzony ośrodkowy układ nerwowy oraz które nie zostały poddane wprowadzeniu gazu do jamy czaszkowej jak określono w art. 8 ust. 3.

3. Produkty żywnościowe pochodzenia zwierzęcego zawierające materiał uzyskany z bydła pochodzącego z państwa lub regionu o nieustalonym ryzyku występowania BSE nie mogą być wprowadzane do obrotu, chyba że pochodzą od zwierząt:

a) urodzonych po upływie ośmiu lat od daty, od której zakaz karmienia przeżuwaczy białkiem pochodzącym od ssaków był faktycznie stosowany; oraz

b) urodzonych, wyhodowanych i pozostających w stadach z udokumentowanym brakiem występowania BSE przez co najmniej siedem lat.

Ponadto produktów żywnościowych uzyskanych z przeżuwaczy nie wysyła się z Państwa Członkowskiego lub jego regionu o nieustalonym ryzyku występowania BSE do innego Państwa Członkowskiego ani nie przywozi się takich produktów z państwa trzeciego o nieustalonym ryzyku występowania BSE

Zakaz ten nie dotyczy produktów pochodzenia zwierzęcego wymienionych w załączniku VIII rozdział C i spełniających wymogi określone w załączniku VIII rozdział C.

Produktom tym towarzyszy świadectwo zdrowia zwierzęcia wydane przez urzędowego weterynarza, potwierdzające, że zostały one wyprodukowane zgodnie z niniejszym rozporządzeniem.”;

14) dodaje się następujący artykuł:

„Artykuł 23a

Następujące środki, które mają na celu zmianę innych niż istotne elementów niniejszego rozporządzenia, w tym uzupełnienie go, są przyjmowane zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 24 ust. 3:

a) zatwierdzenie szybkich testów, o których mowa w art. 6 ust. 1 oraz art. 8 ust. 2;

b) dostosowanie wieku, o którym mowa w art. 6 ust. 1 lit. b);

c) kryteria mające na celu wykazanie poprawy sytuacji epidemiologicznej, o których mowa w art. 6 ust. 1 lit. b);

d) decyzja zezwalająca na karmienie młodych przeżuwaczy białkami pochodzenia rybnego, o której mowa w art. 7 ust. 3;

e) kryteria udzielania zwolnień z ograniczeń określonych w art. 7 ust. 4;

f) decyzja o wprowadzeniu poziomu tolerancji, o której mowa w art. 7 ust. 4a;

g) decyzja w sprawie wieku, o której mowa w art. 8 ust.1;

h) przepisy przewidujące zwolnienia w zakresie usuwania i niszczenia materiałów szczególnego ryzyka, zgodnie z art. 8 ust. 5;

i) proces produkcyjny, o którym mowa w art. 9 ust.1;

j) decyzja o rozszerzeniu niektórych przepisów na inne gatunki zwierząt zgodnie z art. 15 ust. 3.”;

15) art. 24 otrzymuje następujące brzmienie:

„Artykuł 24

Komitety

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. Łańcucha Pokarmowego i Zdrowia Zwierząt. W odniesieniu do art. 6a Komisja konsultuje się także jednak ze Stałym Komitetem ds. Zootechniki.

2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE z uwzględnieniem jej art. 8.

Okres, o którym mowa w art. 5 ust. 6 tej decyzji, wynosi trzy miesiące, a w przypadku środków zabezpieczających, o których mowa w art. 4 ust. 2 niniejszego rozporządzenia, 15 dni.

3. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu, stosuje się art. 5a ust. 1–4 oraz art. 7 decyzji 1999/468/WE z uwzględnieniem jej art. 8.”;

16) dodaje się następujący artykuł:

„Artykuł 24a

Decyzje podejmowane zgodnie z jedną z procedur, o których mowa w art. 24, opierają się na odpowiedniej ocenie potencjalnych zagrożeń dla zdrowia ludzi i zwierząt oraz, z uwzględnieniem dostępnej wiedzy naukowej, prowadzą do utrzymania lub, jeżeli jest to naukowo uzasadnione, do zwiększenia poziomu ochrony zdrowia ludzi i zwierząt zapewnianej we Wspólnocie.”.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w ...

W imieniu Parlamentu Europejskiego

...

Przewodniczący

W imieniu Rady

...

Przewodniczący

UZASADNIENIE RADY

I. WPROWADZENIE

1. W dniu 7 grudnia 2004 r. Komisja przekazała Radzie wniosek dotyczący rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 999/2001. Wniosek został oparty na postanowieniach art. 152 traktatu.
2. Parlament Europejski przyjął swoją opinię w pierwszym czytaniu w dniu 17 maja 2006 r. Komitet Ekonomiczno-Społeczny wydał swoją opinię w dniu 9 marca 2005 r.
3. W dniu 23 listopada 2006 r., Rada przyjęła wspólne stanowisko zgodnie z art. 251 traktatu.

II. CELE

Rozporządzenie, którego dotyczy wniosek zostało przygotowane w celu rozwiania obaw państw członkowskich w szczególności dotyczących:

- klasyfikacji krajów w zależności od ryzyka występowania BSE,
- definicji środków aktywnego i biernego nadzoru,
- a zwłaszcza w odniesieniu do możliwości dostosowania aktualnego systemu monitorowania do korzystnych zmian sytuacji epidemiologicznej danego państwa członkowskiego.

III. ANALIZA WSPÓLNEGO STANOWISKA

1. Kontekst ogólny

W maju 2006 roku osiągnięto porozumienie w sprawie tekstu w pierwszym czytaniu.

W dniu 19 września 2006 r. została przeprowadzona weryfikacja projektu rozporządzenia przez prawników–lingwistów obydwu instytucji (PE-CONS 3618/06).

Rada natomiast przyjęła decyzję wprowadzającą nową procedurę pod nazwą „procedura regulacyjna połączona z kontrolą” do decyzji Rady 1999/468/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. ustanawiającej warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji (art. 5a).

Należy przestrzegać nowej procedury komitetu w celu przyjęcia środków o zasięgu ogólnym mających na celu zmianę innych niż istotne elementów podstawowego aktu przyjętego zgodnie z procedurą określoną w art. 251 traktatu, między innymi przez wykreślenie niektórych z tych elementów lub dodanie nowych, innych niż istotne elementów.

2. Zmiany wprowadzone przez Radę

Rozporządzenie (WE) nr 999/2001 zawsze przywołuje procedurę regulacyjną komitetu, gdy uprawnienia wykonawcze są przyznane Komisji i dlatego w odpowiednich przypadkach powinno zostać dostosowane do nowej procedury regulacyjnej połączonej z kontrolą odnoszącej się do komitetu.

Z uwagi na pilność zagadnienia ⁽¹⁾ konieczne jest przyjęcie przedmiotowego rozporządzenia przez Parlament i Radę najpóźniej w grudniu 2006 roku.

Komisja zaakceptowała wspólne stanowisko uzgodnione przez Radę.

⁽¹⁾ Kilka środków wykonawczych jest zablokowanych na szczeblu Komisji.

WSPÓLNE STANOWISKO (WE) NR 33/2006**przyjęte przez Radę w dniu 23 listopada 2006 r.****w celu przyjęcia dyrektywy 2006/.../WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia ... w sprawie oceny ryzyka powodziowego i zarządzania nim**

(2006/C 311 E/02)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 175 ust. 1,

uwzględniając wniosek Komisji,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,stanowiąc zgodnie z procedurą określoną w art. 251 Traktatu ⁽²⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Powodzie mogą powodować ofiary śmiertelne, wysiedlenia osób i szkody w środowisku naturalnym, poważnie hamować rozwój gospodarczy oraz zagrażać działalności gospodarczej we Wspólnocie.
- (2) Powodzie są zjawiskami naturalnymi, którym nie sposób zapobiec. Niemniej jednak niektóre działania człowieka i zmiany klimatu przyczyniają się do zwiększenia prawdopodobieństwa występowania powodzi i zaostrzenia ich negatywnych skutków.
- (3) Ograniczenie ryzyka wystąpienia negatywnych skutków związanych z powodzią zwłaszcza dla zdrowia i życia człowieka, środowiska naturalnego, dziedzictwa kulturowego, działalności gospodarczej i dla infrastruktury jest wykonalne i pożądane. Jednak jeżeli środki na rzecz ograniczenia tego ryzyka mają być skuteczne, powinny one być w jak najszerszym zakresie koordynowane na poziomie dorzecza.
- (4) Dyrektywa 2000/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2000 r. ustanawiająca ramy wspólnotowego działania w dziedzinie polityki wodnej ⁽³⁾ wymaga opracowania planów gospodarowania wodami w dorzeczu dla każdego obszaru dorzecza w celu osiągnięcia dobrego stanu ekologicznego i chemicznego i przyczyni się do ograniczenia skutków powodzi. Ograniczanie ryzyka wystąpienia powodzi nie jest jednak zasadniczym celem tej dyrektywy, nie uwzględnia też ona ryzyka wystąpienia powodzi w przyszłości wynikającego ze zmian klimatu.
- (5) Komunikat Komisji z dnia 12 lipca 2004 r. dla Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego oraz Komitetu Regionów, zatytułowany „Zarządzanie zagrożeniem powodziowym — zapobieganie powodziom, ochrona przeciwpowodziowa i ograniczanie skutków powodzi” zawiera opartą na analizie koncepcji zarządzania ryzykiem powodziowym na poziomie Wspólnoty oraz stwierdza, że uzgodnione i skoordynowane działanie na szczeblu Wspólnoty przyniosłoby znaczne korzyści i przyczyniłoby się do poprawy ogólnego poziomu ochrony przeciwpowodziowej.
- (6) Skuteczne zapobieganie powodziom i ograniczanie ich skutków wymaga nie tylko koordynacji między państwami członkowskimi, ale także współpracy z państwami trzecimi. Jest to zgodne z dyrektywą 2006/60/WE oraz międzynarodowymi zasadami zarządzania ryzykiem powodziowym opracowanymi głównie w Konwencji ONZ o ochronie i użytkowaniu cieków transgranicznych i jezior międzynarodowych, zatwierdzonej decyzją Rady 95/308/WE ⁽⁴⁾ i kolejnymi umowami w sprawie jej stosowania.
- (7) Decyzja Rady 2001/792/WE, Euratom z dnia 23 października 2001 r. ustanawiająca mechanizm wspólnotowy ułatwiający wzmocnioną współpracę w interwencjach wspierających ochronę ludności ⁽⁵⁾ zapewnia wsparcie i udzielenie pomocy przez państwa członkowskie w przypadku poważnych sytuacji kryzysowych, w tym powodzi. Ochrona ludności może zapewnić zagrożonej ludności odpowiednią reakcję oraz usprawnić przygotowanie i odporność.
- (8) Na mocy rozporządzenia Rady (WE) nr 2012/2002 z dnia 11 listopada 2002 r. ustanawiającego Fundusz Solidarności Unii Europejskiej ⁽⁶⁾ możliwe jest udzielenie szybkiej pomocy finansowej w wypadku poważnej klęski celem wsparcia dotkniętych nią społeczności, stref przyrodniczych, regionów oraz krajów w przypadku powodzi. Ochrona ludności może zapewnić zagrożonej ludności odpowiednią reakcję oraz usprawnić przygotowanie i odporność.
- (9) Na terytorium Wspólnoty dochodzi do rozmaitych rodzajów powodzi, w tym powodzi rzecznych, powodzi wywołanych nawałnymi deszczami, powodzi na terenach miejskich i powodzi sztormowych na obszarach wybrzeża. Szkody spowodowane powodzią mogą być również zróżnicowane w zależności od kraju czy regionu Wspólnoty. Stąd też cele dotyczące zarządzania ryzykiem powodziowym powinny być określone przez same państwa członkowskie i powinny się opierać na warunkach lokalnych i regionalnych.

⁽¹⁾ Opinia z dnia 17 maja 2006 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).⁽²⁾ Opinia Parlamentu Europejskiego z dnia 13 czerwca 2006 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym) oraz decyzja Rady z dnia ... (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).⁽³⁾ Dz.U. L 327 z 22.12.2000, str. 1. Dyrektywa zmieniona decyzją nr 2455/2001/WE (Dz.U. L 331 z 15.12.2001, str. 1).⁽⁴⁾ Dz.U. L 186 z 5.8.1995, str. 42.⁽⁵⁾ Dz.U. L 297 z 15.11.2001, str. 7.⁽⁶⁾ Dz.U. L 311 z 14.11.2002, str. 3.

- (10) Na pewnych obszarach Wspólnoty ryzyko powodziowe może zostać uznane za nieznaczące, przykładowo na obszarach słabo zaludnionych, niezaludnionych lub obszarach o ograniczonej wartości gospodarczej lub ekologicznej. W każdym obszarze dorzecza lub w każdej jednostce zarządzającej powinno się ocenić ryzyko powodziowe i konieczność dalszych działań.
- (11) Aby udostępnić skuteczne narzędzie pozyskiwania danych i stworzyć wartościowe podstawy ustanawiania priorytetów i podejmowania dalszych decyzji o charakterze technicznym, finansowym i politycznym dotyczących zarządzania ryzykiem powodziowym, konieczne jest opracowanie map zagrożenia powodziowego i map ryzyka powodziowego przedstawiających potencjalne szkody związane z powodzią, która może wystąpić zgodnie z różnymi scenariuszami powodzi.
- (12) Z myślą o unikaniu i ograniczaniu negatywnych skutków powodzi na danym obszarze właściwym jest opracowanie planów zarządzania ryzykiem powodziowym. Przyczyny i skutki zdarzeń powodziowych są zróżnicowane w zależności od kraju i regionu Wspólnoty. Dlatego też w planach zarządzania ryzykiem powodziowym powinno się wziąć pod uwagę szczególne cechy terenów objętych tymi planami, umożliwiając opracowanie indywidualnych rozwiązań uwzględniających potrzeby i priorytety dotyczące tych terenów przy jednoczesnym zapewnieniu odpowiedniej koordynacji na obszarach dorzeczy.
- (13) W planach zarządzania ryzykiem powodziowym szczególny nacisk powinno się położyć na zapobieganie, ochronę i przygotowanie. Powinno się okresowo dokonywać przeglądów obejmujących elementy planów zarządzania ryzykiem powodziowym oraz, w razie konieczności, aktualizować je, uwzględniając możliwy wpływ zmian klimatu na występowanie powodzi.
- (14) Zasada solidarności nabiera dużej wagi w kontekście zarządzania ryzykiem powodziowym. W tym świetle, państwa członkowskie powinny zachęcać się do dążenia ku sprawiedliwemu podziałowi obowiązków w sytuacji wspólnego podejmowania decyzji o przedsięwzięciu środków korzystnych dla wszystkich stron i odnoszących się do zarządzania ryzykiem powodziowym wzdłuż całego biegu rzeki.
- (15) Dla uniknięcia powielania działań państwa członkowskie powinny zostać upoważnione do wykorzystywania istniejących wstępnych ocen ryzyka powodziowego, map zagrożenia i ryzyka powodziowego oraz planów zarządzania ryzykiem powodziowym, po to aby osiągnąć cele i spełnić wymogi określone w niniejszej dyrektywie.
- (16) Opracowanie planów gospodarowania wodami na obszarach dorzeczy na mocy dyrektywy 2000/60/WE oraz planów zarządzania ryzykiem powodziowym na mocy niniejszej dyrektywy stanowi część zintegrowanego systemu gospodarowania wodami w dorzeczach; oba te procesy powinny zatem wykorzystać potencjał wzajemnego oddziaływania i wspólnych korzyści z uwzględnieniem celów środowiskowych dyrektywy 2000/60/WE, zapewniając skuteczność i rozsądne wykorzystywanie zasobów przy jednoczesnym uznaniu, że w niniejszej dyrektywie i w dyrektywie 2000/60/WE właściwe organy i jednostki gospodarowania mogą być inne.
- (17) W przypadku gdy część wód jest wykorzystywana do wielu celów związanych z różnymi formami zrównoważonej działalności człowieka (takich jak: zarządzanie ryzykiem powodziowym, ekologia, żegluga śródlądowa czy hydroenergetyka) oraz gdy dla części wód występują skutki takiego wykorzystywania, dyrektywa 2000/60/WE przewiduje jasny i przejrzysty tryb postępowania w razie takiego wykorzystania i skutków, z uwzględnieniem możliwych odstępstw od celów „dobrego stanu” lub „zapobiegania pogarszaniu się stanu wód” wyznaczonych w art. 4 tej dyrektywy.
- (18) Środki niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy powinny zostać przyjęte zgodnie z decyzją Rady 1999/468/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. ustanawiającą warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji⁽¹⁾.
- (19) Niniejsza dyrektywa szanuje prawa podstawowe i przestrzega zasad zawartych w szczególności w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej. W szczególności ma ona na celu wspieranie włączenia do polityk wspólnotowych wysokiego poziomu ochrony środowiska naturalnego zgodnie z zasadą zrównoważonego rozwoju, o której mowa w art. 37 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.
- (20) Jako że cel niniejszej dyrektywy, a mianowicie stworzenie ram dla środków mających na celu ograniczenia ryzyka wystąpienia szkód powodziowych, nie może być osiągnięty w wystarczającym stopniu przez państwa członkowskie, a ze względu na rozmiary lub skutki działania możliwe jest ich lepsze osiągnięcie na poziomie Wspólnoty, Wspólnota może przyjąć środki zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu. Zgodnie z zasadą proporcjonalności, określoną w tym artykule, niniejsza dyrektywa nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tych celów.
- (21) Zgodnie z zasadami proporcjonalności i pomocniczości oraz Protokołem w sprawie stosowania zasady pomocniczości i proporcjonalności do Traktatu, i w świetle obecnych możliwości państw członkowskich, powinno się umożliwić podejmowanie bardzo elastycznych działań na szczeblach lokalnym i regionalnym, zwłaszcza w odniesieniu do organizacji oraz odpowiedzialności organów.
- (22) Zgodnie z pkt 34 Porozumienia międzyinstytucjonalnego w sprawie lepszego stanowienia prawa⁽²⁾ zachęca się państwa członkowskie do sporządzania, dla ich własnych celów i w interesie Wspólnoty, własnych tabel, które w możliwie najszerszym zakresie odzwierciedlają korelacje pomiędzy niniejszą dyrektywą a środkami transpozycji, oraz do podawania ich do wiadomości publicznej,

⁽¹⁾ Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23. Decyzja zmieniona decyzją 2006/512/WE (Dz.U. L 200, 22.7.2006, str. 11).

⁽²⁾ Dz.U. L 321 z 31.12.2003, str. 1.

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

stosunku do informacji dostarczonej zgodnie z niniejszym ustępem, w terminie trzech miesięcy od daty danej zmiany.

ROZDZIAŁ I

POSTANOWIENIA OGÓLNE

Artykuł 1

Celem niniejszej dyrektywy jest ustanowienie ram dla oceny ryzyka powodziowego i zarządzania nim, w celu ograniczania negatywnych konsekwencji dla zdrowia ludzkiego, środowiska, dziedzictwa kulturowego oraz działalności gospodarczej, związanych z powodziami na terytorium Wspólnoty.

Artykuł 2

Do celów niniejszej dyrektywy, oprócz definicji „rzeki”, „dorzecza”, „zlewni” oraz „obszaru dorzecza” ustanowionych w art. 2 dyrektywy 2000/60/WE, stosuje się następujące definicje:

1. „powódź” oznacza czasowe pokrycie wodą terenu, który normalnie nie jest pokryty wodą. Definicja ta obejmuje powódzie wywołane przez rzeki, potoki górskie, śródlądowe okresowe cieki wodne oraz powódzie sztormowe na obszarach wybrzeża, natomiast może nie uwzględniać powodzi wywołanych przez systemy kanalizacyjne.
2. „ryzyko powodziowe” oznacza kombinację prawdopodobieństwa wystąpienia powodzi i związanych z powodzią potencjalnych negatywnych konsekwencji dla zdrowia ludzkiego, środowiska, dziedzictwa kulturowego oraz działalności gospodarczej.

Artykuł 3

1. Do celów niniejszej dyrektywy państwa członkowskie kierują się ustaleniami dokonanymi w ramach art. 3 ust. 1, 2, 3, 5 i 6 dyrektywy 2000/60/WE.

2. Państwa członkowskie mogą jednak do celów wykonania niniejszej dyrektywy:

- a) wyznaczyć właściwe organy, inne niż organy określone na podstawie art. 3 ust. 2 dyrektywy 2000/60/WE;
- b) określić pewne obszary wybrzeża lub pojedyncze dorzecza i przypisać je jednostce zarządzającej innej niż ta, której przypisano obszary zgodnie z art. 3 ust. 1 dyrektywy 2000/60/WE.

W tych przypadkach państwa członkowskie przekazują Komisji informacje, o których mowa w załączniku I do dyrektywy 2000/60/WE, do ... (*). W tym celu każde odniesienie do właściwych organów i obszarów dorzecza jest traktowane jako odniesienie do właściwych organów i jednostki zarządzającej, o których mowa w niniejszym artykule. Państwa członkowskie powiadamiają Komisję o wszelkich zmianach, które zaszyły w

(*) 2 lata i sześć miesięcy od daty wejścia w życie niniejszej dyrektywy.

ROZDZIAŁ II

WSTĘPNA OCENA RYZYKA POWODZIOWEGO

Artykuł 4

1. Państwa członkowskie dokonują wstępnej oceny ryzyka powodziowego zgodnie z ust. 2 niniejszego artykułu w odniesieniu do każdego obszaru dorzecza lub jednostki zarządzającej, o której mowa w art. 3 ust. 2 lit. b), lub fragmentu międzynarodowego dorzecza, które są położone na ich terytorium.

2. W celu dokonania oceny potencjalnego ryzyka na podstawie informacji dostępnych lub łatwych do uzyskania, jak na przykład z rejestrów, przeprowadza się wstępną ocenę ryzyka powodziowego. Ocena ta zawiera co najmniej:

- a) mapy obszaru dorzecza w odpowiedniej skali zawierające granice dorzeczy, zlewni i, w stosownych przypadkach, obszarów wybrzeża, ukazujące topografię i zagospodarowanie przestrzenne;
- b) opis powodzi, które wystąpiły w przeszłości i miały znaczące negatywne skutki dla zdrowia ludzkiego, środowiska, dziedzictwa kulturowego oraz działalności gospodarczej, jeżeli prawdopodobieństwo wystąpienia podobnych zjawisk w przyszłości jest nadal duże, w tym zasięg powodzi oraz trasy przejścia fali powodziowej, jak i ocenę wywołanych przez nie negatywnych skutków;
- c) opis istotnych powodzi, do których doszło w przeszłości, jeżeli można przewidzieć, że podobne zjawiska w przyszłości będą miały znaczące negatywne skutki;

a w odpowiednich przypadkach:

- d) ocenę potencjalnych negatywnych konsekwencji przyszłych powodzi dla zdrowia ludzkiego środowiska, dziedzictwa kulturowego oraz działalności gospodarczej, z jak najszerszym uwzględnieniem kwestii, takich jak topografia, położenie cieków wodnych i ich ogólne cechy hydrologiczne oraz geomorfologiczne, położenie obszarów zamieszkałych, obszarów działalności gospodarczej oraz prognozę długofalowego rozwoju wydarzeń, w tym wpływ zmian klimatu na występowanie powodzi.

3. W przypadku międzynarodowych obszarów dorzeczy lub jednostek zarządzających, o których mowa w art. 3 ust. 2 lit. b), wspólnych z innymi państwami członkowskimi, państwa członkowskie zapewniają wymianę odpowiednich informacji między właściwymi zainteresowanymi organami.

4. Państwa członkowskie dokonują wstępnej oceny ryzyka powodziowego do dnia 22 grudnia 2012 r.

Artykuł 5

1. Na podstawie wstępnej oceny ryzyka powodziowego, o której mowa w art. 4, państwa członkowskie dla każdego obszaru dorzecza lub jednostki zarządzającej, o której mowa w art. 3 ust. 2 lit. b), lub fragmentu międzynarodowego obszaru dorzecza, które są położone na ich terytorium, określają takie obszary, na których stwierdzają istnienie potencjalnego dużego ryzyka powodziowego lub dla których istnieją racjonalne podstawy do przypuszczania, że jego wystąpienie jest prawdopodobne.

2. Określenie na podstawie ust. 1 obszarów należących do międzynarodowego obszaru dorzecza lub do jednostki zarządzającej, o której mowa w art. 3 ust. 2 lit. b), wspólnych z innym państwem członkowskim jest koordynowane przez zainteresowane państwa członkowskie.

ROZDZIAŁ III

MAPY ZAGROŻENIA POWODZIOWEGO I MAPY RYZYKA POWODZIOWEGO

Artykuł 6

1. Państwa członkowskie przygotowują — na poziomie obszaru dorzecza lub jednostki zarządzającej, o której mowa w art. 3 ust. 2 lit. b) — mapy zagrożenia powodziowego i mapy ryzyka powodziowego w najbardziej odpowiedniej skali dla obszarów określonych na podstawie art. 5 ust. 1.

2. Przygotowanie map zagrożenia powodziowego i map ryzyka powodziowego dla obszarów wyznaczonych na podstawie art. 5, wspólnych z innymi państwami członkowskimi, wymaga uprzedniej wymiany informacji pomiędzy zainteresowanymi państwami członkowskimi.

3. Mapy zagrożenia powodziowego obejmują obszary geograficzne, na których może wystąpić powódź zgodnie z jednym z następujących scenariuszy:

- a) niskie prawdopodobieństwo powodzi lub scenariusze zdarzeń ekstremalnych;
- b) średnie prawdopodobieństwo powodzi (częstotliwość występowania ≥ 100 lat);
- c) wysokie prawdopodobieństwo powodzi, w odpowiednich przypadkach.

4. Dla każdego ze scenariuszy, o których mowa w ust. 2, przedstawia się następujące elementy:

- a) zasięg powodzi;
- b) głębokości wody lub, w odpowiednich przypadkach, poziomy zwierciadła wody;
- c) tam gdzie jest to właściwe, prędkość przepływu wody lub odnośny przepływ wody.

5. Mapy ryzyka powodziowego przedstawiają potencjalne negatywne skutki związane z powodzią, która wystąpiła zgodnie z jednym ze scenariuszy, o których mowa w ust. 3 — wyrażone w następujący sposób:

- a) szacunkowa liczba mieszkańców potencjalnie dotkniętych powodzią;

b) rodzaj działalności gospodarczej prowadzonej na obszarze potencjalnie dotkniętym powodzią;

c) instalacje, o których mowa w załączniku I do dyrektywy Rady 96/61/WE z dnia 24 września 1996 r. dotyczącej zintegrowanego zapobiegania zanieczyszczeniom i ich kontroli⁽¹⁾, które mogłyby spowodować przypadkowe zanieczyszczenie w przypadku powodzi oraz potencjalnie dotknięte powodzią obszary chronione określone w załączniku IV pkt 1 ppkt (i), (iii) i (v) do dyrektywy 2000/60/WE;

d) inne informacje uważane przez państwo członkowskie za przydatne, takie jak wskazanie obszarów, na których mogą wystąpić powodzie, którym towarzyszy transport rumowiska (unoszonego i wleczzonego) wywołany czynnikami erozyjnymi

6. Państwa członkowskie mogą podjąć decyzję, aby w przypadku obszarów wybrzeża, na których występuje odpowiednia ochrona, ograniczyć przygotowanie map zagrożenia powodziowego, do scenariusza, o którym mowa w ust. 3 lit. a).

7. Państwa członkowskie mogą podjąć decyzję, aby dla obszarów na których występują powodzie wywołane przez wody gruntowe przygotowanie map zagrożenia powodziowego ograniczyć do scenariusza, o którym mowa w ust. 3 lit. a)

8. Państwa członkowskie zapewniają opracowanie map zagrożenia powodziowego i map ryzyka powodziowego do dnia 22 grudnia 2013 r.

ROZDZIAŁ IV

PLANY ZARZĄDZANIA RYZYKIEM POWODZIOWYM

Artykuł 7

1. Na podstawie map, o których mowa w art. 6, państwa członkowskie opracowują plany zarządzania ryzykiem powodziowym, skoordynowane na poziomie obszaru dorzecza lub jednostki zarządzającej, o której mowa w art. 3 ust. 2 lit. b), dla obszarów wyznaczonych na podstawie art. 5 ust. 1 oraz dla obszarów objętych przepisami art. 13 ust. 1 lit. b), zgodnie z ust. 2 i 3 niniejszego artykułu.

2. Państwa członkowskie ustalają odpowiednie cele zarządzania ryzykiem powodziowym dla obszarów określonych na podstawie art. 5 ust. 1 oraz dla obszarów objętych przepisami art. 13 ust. 1 lit. b), kładąc szczególny nacisk na ograniczenie potencjalnych negatywnych konsekwencji powodzi dla zdrowia ludzkiego, środowiska, dziedzictwa kulturowego oraz działalności gospodarczej, oraz, jeżeli zostanie to uznane za właściwe, na działania nietechniczne lub na zmniejszenie prawdopodobieństwa wystąpienia powodzi.

3. Plany zarządzania ryzykiem powodziowym obejmują środki służące osiągnięciu celów ustanowionych zgodnie z ust. 2 i elementy składowe określone w części A załącznika.

⁽¹⁾ Dz.U. L 257 z 10.10.1996, str. 26. Dyrektywa ostatnio zmieniona rozporządzeniem (WE) nr 166/2006 (Dz.U. L 33 z 4.2.2006, str.1).

Plany zarządzania ryzykiem powodziowym uwzględniają odpowiednie aspekty, takie jak koszty i korzyści, zasięg powodzi i trasy przejścia fali powodziowej oraz obszary o potencjalnej retencji wód powodziowych, cele środowiskowe art. 4 dyrektywy 2000/60/WE, gospodarowanie gruntami i wodą, planowanie przestrzenne, zagospodarowanie terenu, ochronę przyrody, nawigację i infrastrukturę portową.

Plany zarządzania ryzykiem powodziowym obejmują wszystkie aspekty zarządzania ryzykiem powodziowym, kładąc szczególny nacisk na zapobieganie, ochronę i stan należytego przygotowania, w tym prognozowanie powodzi i systemy wczesnego ostrzegania, a także uwzględniając cechy danego dorzecza lub zlewni. Plany zarządzania ryzykiem powodziowym mogą również obejmować kontrolowane zalewania niektórych obszarach w przypadku wystąpienia powodzi.

4. Plany zarządzania ryzykiem powodziowym ustanowione przez jedno państwo członkowskie nie mogą obejmować środków, które poprzez swój zasięg i wpływ w znaczący sposób zwiększają ryzyko powodziowe w górę lub w dół biegu rzeki na terenie innych krajów w tym samym dorzeczu lub zlewni, chyba że środki te skoordynowano i zainteresowane państwa członkowskie znalazły wspólne rozwiązanie w ramach art. 8.

5. Państwa członkowskie zapewniają opracowanie i publikację planów zarządzania ryzykiem powodziowym do dnia 22 grudnia 2015 r.

Artykuł 8

1. Dla obszarów dorzeczy lub jednostek zarządzających, o których mowa w art. 3 ust. 2 lit. b), które położone są w całości na ich terytorium, państwa członkowskie zapewniają opracowanie jednego planu zarządzania ryzykiem powodziowym lub zestawu planów zarządzania ryzykiem powodziowym skoordynowanych na poziomie obszaru dorzecza.

2. W przypadku międzynarodowego obszaru dorzecza lub jednostki zarządzającej, o której mowa w art. 3 ust. 2 lit. b), położonych w całości na terytorium Wspólnoty, państwa członkowskie zapewniają koordynację mającą na celu opracowanie jednego międzynarodowego planu zarządzania ryzykiem powodziowym lub zestawu planów zarządzania ryzykiem powodziowym skoordynowanych na poziomie międzynarodowego obszaru dorzecza. Jeżeli plany te nie są opracowane, państwa członkowskie opracowują plany zarządzania ryzykiem powodziowym obejmujące co najmniej części międzynarodowego dorzecza, które leżą na ich terytorium skoordynowane w jak największym stopniu na poziomie międzynarodowego obszaru dorzecza.

3. W przypadku międzynarodowego obszaru dorzecza lub jednostki zarządzającej, o której mowa w art. 3 ust. 2 lit. b), rozciągających się poza terytorium Wspólnoty, państwa członkowskie dokładają starań zmierzających do opracowania jednego międzynarodowego planu zarządzania ryzykiem powodziowym lub zestawu planów zarządzania ryzykiem powodziowym skoordynowanych na poziomie międzynarodowego obszaru dorzecza; jeżeli nie jest to możliwe, ust. 2 ma zastosowanie do części międzynarodowego obszaru dorzecza znajdującego się na ich terytorium.

4. Jeżeli państwa, dzielące tę samą zlewnię, uznają to za stosowne, plany zarządzania ryzykiem powodziowym, o których mowa w ust. 2 i 3, są uzupełniane przez bardziej szczegółowe plany zarządzania ryzykiem powodziowym skoordynowane na poziomie zlewni międzynarodowych.

5. Kiedy państwo członkowskie stwierdzi problem, który wywiera wpływ na zarządzanie ryzykiem powodziowym jego wód i który nie może zostać rozwiązany przez to państwo członkowskie, może ono zgłosić ten problem Komisji i każdemu innemu zainteresowanemu państwu członkowskiemu oraz sformułować zalecenia dla jego rozwiązania.

Komisja ustosunkowuje się w terminie sześciu miesięcy do każdego sprawozdania lub zaleceń przedłożonych przez państwa członkowskie.

ROZDZIAŁ V

KOORDYNACJA Z DYREKTYWĄ 2000/60/WE, INFORMOWANIE SPOŁECZENSTWA I KONSULTACJE SPOŁECZNE

Artykuł 9

Państwa członkowskie podejmują stosowne działania zmierzające do skoordynowania stosowania niniejszej dyrektywy oraz dyrektywy 2000/60/WE, kładąc szczególny nacisk na możliwości zwiększenia skuteczności, wymiany informacji oraz możliwości osiągnięcia synergii i wspólnych korzyści, uwzględniając cele środowiskowe określone w art. 4 dyrektywy 2000/60/WE. W szczególności:

1. opracowanie pierwszych map zagrożenia powodziowego i map ryzyka powodziowego oraz ich kolejne przeglądy, o których mowa w art. 6 i 14 niniejszej dyrektywy, są przeprowadzane w taki sposób, aby informacje zawarte w mapach były spójne z odpowiednimi informacjami przedstawionymi zgodnie z dyrektywą 2000/60/WE. Przeglądy te mogą, w sytuacji gdy zostanie to uznane za właściwe, zostać lepiej skoordynowane z przeglądami przewidzianymi w art. 5 ust. 2 dyrektywy 2000/60/WE oraz do nich włączone.
2. Opracowanie pierwszych planów zarządzania ryzykiem powodziowym i ich kolejne przeglądy, o których mowa w art. 7 i 14 niniejszej dyrektywy, są przeprowadzane, jeśli zostanie to uznane za właściwe, w sposób skoordynowany z przeglądami planów gospodarowania wodami na obszarach dorzeczy przewidzianymi w art. 13 ust. 7 dyrektywy 2000/60/WE oraz mogą być łączone z tymi przeglądami.
3. Aktywny udział wszystkich zainteresowanych stron zgodnie z art. 10 niniejszej dyrektywy jest koordynowany, w odpowiednich przypadkach, z aktywnym udziałem zainteresowanych stron zgodnie z art. 14 dyrektywy 2000/60/WE.

Artykuł 10

1. Zgodnie ze stosowanym prawodawstwem Wspólnoty państwa członkowskie podają do publicznej wiadomości wstępne oceny ryzyka powodziowego, mapy zagrożenia powodziowego, mapy ryzyka powodziowego oraz plany zarządzania ryzykiem powodziowym.

2. Państwa członkowskie zachęcają zainteresowane strony do aktywnego udziału w opracowaniu, przeglądzie i aktualizacji planów zarządzania ryzykiem powodziowym, o których mowa w rozdziale IV.

ROZDZIAŁ VI

ŚRODKI WYKONAWCZE I ZMIANY

Artykuł 11

1. Komisja może zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 12 ust. 2, przyjąć formaty techniczne do celów przetwarzania i przekazywania danych Komisji, w tym danych statystycznych i kartograficznych. Formaty techniczne powinny zostać przyjęte najpóźniej dwa lata przed datami wskazanymi odpowiednio w art. 4 ust. 4, art. 6 ust. 8 i art. 7 ust. 5 po uwzględnieniu istniejących norm, jak również formatów stworzonych na mocy odpowiednich aktów wspólnotowych.

2. Komisja, uwzględniając terminy okresowych przeglądów i aktualizacji oraz zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 12 ust. 2, może dostosowywać załącznik do postępu naukowo-technicznego.

Artykuł 12

1. Komisję wspomaga komitet ustanowiony na podstawie art. 21 dyrektywy 2000/60/WE (zwany dalej „komitetem”).

2. W przypadku odniesienia do niniejszego ustępu zastosowanie mają art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE z uwzględnieniem jej art. 8.

Okres określony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

3. Komitet uchwała swój regulamin.

ROZDZIAŁ VII

ŚRODKI PRZEJŚCIOWE

Artykuł 13

1. Państwa członkowskie mogą podjąć decyzję o nieprzeprowadzaniu wstępnej oceny ryzyka powodziowego, o której mowa w art. 4, dla tych dorzeczy, zlewni lub obszarów wybrzeża, dla których albo:

- (a) rozpoczęły one już przed dniem 22 grudnia 2010 r. przeprowadzanie oceny ryzyka w celu stwierdzenia istnienia potencjalnego znaczącego ryzyka powodziowego lub racjonalnych podstaw do przypuszczania, że jego wystąpienie jest prawdopodobne, w wyniku czego wymieniono ten obszar wśród tych, o których mowa w art. 5 ust. 1, albo
- (b) podjęły przed dniem 22 grudnia 2010 r. decyzję o przygotowaniu map zagrożenia powodziowego i map ryzyka

powodziowego oraz o ustanowieniu planów zarządzania ryzykiem powodziowym zgodnie z odpowiednimi przepisami niniejszej dyrektywy.

2. Państwa członkowskie mogą podjąć decyzję o wykorzystaniu map zagrożenia powodziowego i map ryzyka powodziowego sporządzonych przed dniem 22 grudnia 2010 r., jeżeli mapy te dostarczają informacji, których zakres jest zgodny z wymogami art. 6.

3. Państwa członkowskie mogą podjąć decyzję o wykorzystaniu planów zarządzania ryzykiem powodziowym sporządzonych przed dniem 22 grudnia 2010 r., jeżeli zawartość tych planów odpowiada wymogom, określonym w art. 7.

4. Ust. 1, 2 i 3 stosuje się bez uszczerbku dla art. 14.

ROZDZIAŁ VIII

PRZEGLĄDY, SPRAWOZDANIA I PRZEPISY KOŃCOWE

Artykuł 14

1. Wstępne oceny ryzyka powodziowego lub ocena i decyzje, o których mowa w art. 13 ust. 1, poddawane są przeglądowi i, w razie potrzeby, aktualizowane do dnia 22 grudnia 2018 r., a następnie co sześć lat.

2. Mapy zagrożenia powodziowego i mapy ryzyka powodziowego są poddawane przeglądowi i, w razie potrzeby, aktualizowane do dnia 22 grudnia 2019 r., a następnie co sześć lat.

3. Plan(y) zarządzania ryzykiem powodziowym są poddawane przeglądowi i, w razie potrzeby, aktualizowane, wraz z elementami zawartymi w części B załącznika, do dnia 22 grudnia 2021 r., a następnie co sześć lat.

4. W przeglądach, o których mowa w ust. 1 i 3 niniejszego artykułu, uwzględnia się możliwy wpływ zmian klimatu na występowanie powodzi.

Artykuł 15

1. Państwa członkowskie udostępniają Komisji wstępne oceny ryzyka powodziowego, mapy zagrożenia powodziowego, mapy ryzyka powodziowego i plany zarządzania ryzykiem powodziowym, o których mowa w art. 4, 6 i 7, jak również ich przegląd oraz, w stosownych przypadkach, ich aktualizacje, w terminie trzech miesięcy od terminów wskazanych odpowiednio w art. 4 ust. 4, art. 6 ust. 8, art. 7 ust. 5 i art. 14.

2. Państwa członkowskie informują Komisję o decyzjach podjętych zgodnie z art. 13 ust. 1, 2 i 3 oraz udostępniają właściwe informacje na ten temat w terminach określonych odpowiednio w art. 4 ust. 4, art. 6 ust. 8 i art. 7 ust. 5.

Artykuł 16

Komisja przedkłada Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie dotyczące wykonania niniejszej dyrektywy do dnia 22 grudnia 2018 r., a następnie co sześć lat.

Artykuł 17

1. Państwa członkowskie wprowadzają w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy do... (*). Niezwłocznie przekazują one Komisji teksty tych przepisów.

Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określone są przez państwa członkowskie.

2. Państwa członkowskie przedstawiają Komisji teksty najważniejszych przepisów prawa krajowego, które przyjmują w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.

Artykuł 18

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 19

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono, ...

W imieniu Parlamentu Europej-
skiego

...

Przewodniczący

W imieniu Rady

...

Przewodniczący

(*) 2 lata od daty wejścia w życie niniejszej dyrektywy.

ZAŁĄCZNIK

A. PLANY ZARZĄDZANIA RYZYKIEM POWODZIOWYM

- I. Elementy wchodzące w skład pierwszego planu zarządzania ryzykiem powodziowym:
 1. wnioski ze wstępnej oceny ryzyka powodziowego wymaganej na podstawie rozdziału II w formie ogólnej mapy obszaru dorzecza lub jednostki zarządzającej, o której mowa w art. 3 ust. 2 lit. b), wyznaczającej obszary określone na podstawie art. 5 ust. 1, których dotyczy ten plan zarządzania ryzykiem powodziowym;
 2. mapy zagrożenia powodziowego i mapy ryzyka powodziowego opracowane na podstawie rozdziału III lub już istniejące, zgodnie z art. 13, wraz z wnioskami, które można wysnuć na ich podstawie;
 3. opis odpowiednich celów zarządzania ryzykiem powodziowym, ustalonych zgodnie z art. 7 ust. 2;
 4. zestawienie środków służących osiągnięciu odpowiednich celów zarządzania ryzykiem powodziowym, łącznie ze środkami podjętymi zgodnie z art. 7 oraz środkami przeciwpowodziowymi podjętymi na podstawie innych wspólnotowych aktów prawnych, w tym dyrektyw Rady 85/337/WE z dnia 27 czerwca 1985 r. w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko naturalne ⁽¹⁾ i 96/82/WE z dnia 9 grudnia 1996 r. w sprawie kontroli niebezpieczeństwa poważnych awarii związanych z substancjami niebezpiecznymi ⁽²⁾, dyrektywy 2001/42/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 czerwca 2001 r. w sprawie oceny wpływu niektórych planów i programów na środowisko ⁽³⁾ i dyrektywy 200/60/WE.
 5. jeżeli jest to możliwe, w przypadku wspólnych dorzeczy lub zlewni, opis metodyki, określonej przez zainteresowane państwa członkowskie, analizy kosztów i zysków, służącej ocenie środków mających ponadnarodowe skutki.
- II. Opis realizacji planu:
 1. opis sposobu nadzorowania postępów w realizacji planu;
 2. podsumowanie podejmowanych środków/działań służących informowaniu społeczeństwa i prowadzeniu konsultacji społecznych;
 3. wykaz właściwych organów i, w odpowiednich przypadkach, opis procesu koordynacji w obrębie każdego międzynarodowego obszaru dorzecza i procesu koordynacji z przepisami dyrektywy 2000/60/WE.

B. ELEMENTY WCHODZĄCE W SKŁAD KOLEJNYCH AKTUALIZACJI PLANÓW ZARZĄDZANIA RYZYKIEM POWODZIOWYM:

1. wszelkie zmiany lub aktualizacje od czasu publikacji poprzedniej wersji planu zarządzania ryzykiem powodziowym, w tym podsumowanie przeglądów przeprowadzonych zgodnie z art. 14;
2. ocena postępów na drodze do osiągnięcia celów, o których mowa w art. 7 ust. 2;
3. opis i objaśnienie wszelkich środków przewidzianych we wcześniejszej wersji planu zarządzania ryzykiem powodziowym, które zostały zaplanowane i nie zostały przedsięwzięte;
4. opis wszelkich dodatkowych środków podjętych od czasu publikacji poprzedniej wersji planu zarządzania ryzykiem powodziowym.

⁽¹⁾ Dz.U. L 175 z 5.7.1985, str. 40. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 2003/35/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 156 z 25.6.2003, str. 17).

⁽²⁾ Dz.U. L 10 z 14.1.1997, str. 13. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 2003/105/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 345 z 31.12.2003, str. 1).

⁽³⁾ Dz.U. L 197 z 21.7.2001, str. 30).

UZASADNIENIE RADY

I. WPROWADZENIE

W dniu 18 stycznia 2006 r. Komisja przyjęła swój wniosek dotyczący dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie oceny zagrożenia powodziowego i zarządzania nim.

Parlament Europejski przyjął swoją opinię w pierwszym czytaniu w dniu 13 czerwca 2006 r.

Komitety Regionów postanowił nie przedstawiać opinii.

Komitet Społeczno-Ekonomiczny przyjął swoją opinię w dniu 17 maja 2006 r.

Rada przyjęła swoje wspólne stanowisko w dniu 23 listopada 2006 r.

II. CEL

Celem niniejszej dyrektywy jest ustanowienie ram oceny ryzyka powodziowego dla ludzkiego zdrowia, środowiska, dziedzictwa kulturowego i działalności gospodarczej oraz zarządzanie tym ryzykiem. Dyrektywa wymaga przeprowadzenia wstępnej oceny ryzyka powodziowego, opracowania map powodziowych na wszystkich obszarach o znacznym stopniu ryzyka, koordynacji działań we wspólnych obszarach dorzeczy oraz opracowania planów zarządzania ryzykiem powodziowym w procesie zapewniającym szerokie uczestnictwo.

Zważywszy na geograficzne i hydrologiczne zróżnicowanie UE, jak również rozmaite struktury skupisk ludzkich, proponowana dyrektywa przewiduje znaczną swobodę w ustalaniu przez państwa członkowskie celów zarządzania ryzykiem powodziowym, środków realizacji tych celów, jak również harmonogramu wdrażania środków wykonawczych w ramach planów zarządzania ryzykiem powodziowym.

Stosowanie proponowanej dyrektywy oraz ramowej dyrektywy wodnej będzie koordynowane.

III. ANALIZA WSPÓLNEGO STANOWISKA

1. Przepisy ogólne

We wspólnym stanowisku uwzględniono pewną liczbę poprawek Parlamentu Europejskiego zgłoszonych w pierwszym czytaniu, czy to w brzmieniu dosłownym, czy częściowo lub co do istoty. Stanowią one ulepszenie lub wyjaśnienie tekstu proponowanej dyrektywy.

Inne poprawki nie zostały jednak odzwierciedlone we wspólnym stanowisku, ponieważ Rada uzgodniła, że są one zbędne lub nie do przyjęcia.

2. Postanowienia ogólne (tytuł, rozdział I)

Wspólne stanowisko jest spójne z poprawką 1, która zmienia tytuł dyrektywy. Ponieważ odniesienie do realizacji celów środowiskowych ustanowionych w istniejącym prawodawstwie wspólnotowym jest objęte podstawą prawną dyrektywy, poprawka 26 została przyjęta częściowo. Wspólne stanowisko nie jest zgodne z brzmieniem poprawki 27, która ograniczyłaby zastosowanie dyrektywy do konkretnych przyczyn powodzi. Konsekwencje dla zdrowia ludzkiego oraz działalności gospodarczej wymienione są również w definicji ryzyka powodziowego. Rada dodaje jednak niewyczerpujący wykaz rodzajów powodzi oraz wprowadza możliwość nieuwzględniania powodzi wywołanych przez systemy kanalizacyjne. Poprawki 28 i 29 zostały przyjęte — odpowiednio — częściowo lub w całości.

Poprawka 30 w sprawie wykorzystania innych właściwych organów została przyjęta w całości. Ponadto wprowadzono możliwość odwoływania się do jednostek zarządzających innych niż jednostki wyznaczone zgodnie z art. 3 ust. 1 dyrektywy 2000/60/WE.

3. Wstępna ocena ryzyka powodziowego (rozdział II)

Poprawki 32 i 33 zostały przyjęte w całości. Artykuł 4 został uproszczony w celu zmniejszenia obciążenia administracyjnego związanego ze wstępnymi ocenami ryzyka powodziowego; w związku z tym nie zostały przyjęte poprawki 34 i 36. Ocena skuteczności istniejącej infrastruktury przeciwpowodziowej, o której mowa w poprawce 36, z założenia stanowi przeciwieństwo części każdej oceny ryzyka powodziowego. Dokonano również rozróżnienia między powodziami, które wystąpiły w przeszłości, a przyszłymi powodziami. W art. 4 ust. 2 lit. d) Rada umożliwiła państwom członkowskim uwzględnianie przyszłych powodzi.

W celu uproszczenia tekstu i poprawy jego brzmienia Rada skreśliła art. 5 ust. 1 lit. a) pierwotnego wniosku, do którego odnosi się poprawka 38. Poprawka 39 została przyjęta co do istoty. Poprawka 40 została uwzględniona w art. 4.

4. Mapy zagrożenia powodziowego i mapy ryzyka powodziowego (rozdział III)

Zagadnienie dotacji wykracza poza zakres zastosowania niniejszej dyrektywy i z tego względu poprawka 85 nie została przyjęta. Poprawki 42 i 43 zostały odrzucone, ponieważ były zbędne. Poprawki 44, 46 i 48 są objęte art. 6 ust. 5 lit. d), który pozostawia w gestii państw członkowskich decyzje dotyczące innych informacji, które mają być zawarte w mapach ryzyka powodziowego. Art. 7 ust. 3 jest również spójny z poprawką 48. Poprawka 45 jest zbędna, ponieważ sformułowanie we wspólnym stanowisku zostało zmienione. Poprawka 47 została odrzucona, gdyż nie jest możliwe rozróżnienie konkretnych przyczyn powodzi i zaznaczenie ich na mapie; poprawka 49 została częściowo uwzględniona.

Poprawki 50 i 51 nie były możliwe do przyjęcia, ponieważ mogły one dodatkowo skomplikować oceny ryzyka i opis charakterystyk. Poprawka 52 została uwzględniona w art. 6 ust. 5 lit. d).

5. Plany zarządzania ryzykiem powodziowym (rozdział IV, załącznik)

Część poprawek 35 i 60, która odnosiła się do ocen kosztów i korzyści, została wprowadzona w art. 7 ust. 3. Poprawka 53 nie została przyjęta, ponieważ nie jest konieczne wyraźne odniesienie do innych dyrektyw, które państwa członkowskie muszą stosować. Art. 7 ust. 3 jest spójny z poprawką 54, jeżeli chodzi o obszary zalewowe i trasy przejścia fali powodziowej. Poprawka 56 została uwzględniona jedynie co do zasady solidarności, a poprawkę 57 przyjęto częściowo w odniesieniu do środków niestrukturalnych oraz o tyle, że plany zarządzania ryzykiem powodziowym nie będą obejmować środków, które w znaczący sposób zwiększają ryzyko powodziowe w górę lub w dół biegu rzeki na terenie innych krajów (art. 7 ust. 4).

Poprawka 58 nie była możliwa do przyjęcia, ponieważ Rada nie chce kłaść nacisku na przegląd powodzi. Poprawka 59 została uwzględniona co do zasady w załączniku. Poprawka 61 została przyjęta częściowo i co do zasady, jeżeli chodzi o zasadę solidarności. Poprawka 62 nie została przyjęta, aby zasada solidarności mogła zachować wystarczająco ogólną postać. Poprawka 63 nie została przyjęta, ponieważ sugerowana procedura koordynacji nie została uwzględniona, a niektóre elementy poprawki były zbędne.

Poprawki 64 i 65 zostały przyjęte częściowo i co do zasady w odniesieniu do koordynacji całego obszaru dorzecza. Poprawka 66 została przyjęta w całości, jednak z użyciem innych sformułowań, które odtwarzały tekst ramowej dyrektywy wodnej. Odrzucono dwa odrębne głosowania, ponieważ Rada chciała, aby koordynacja pozostała opcjonalna. Poprawka 68 została przyjęta co do zasady we wspólnym stanowisku poprzez odniesienie do udziału społeczeństwa w art. 10 ust. 1. Poprawka 69 została odrzucona, ponieważ zaangażowanie społeczeństwa zostało już ujęte w art. 10. Wspólne stanowisko nie zawiera szczegółów dotyczących środków gotowości i stąd nie jest spójne z poprawkami 69 i 70. Poprawka 72 została odrzucona, ponieważ nie jest odpowiednia w kontekście wymogów składania sprawozdań.

Poprawka 74 została odrzucona. Rada uważa, że już art. 7 ust. 3 ustanowił powiązanie pomiędzy niniejszą dyrektywą a ramową dyrektywą wodną. Od państw członkowskich zależy określenie środków mających na celu zmniejszenie potencjalnych negatywnych konsekwencji powodzi. Poprawka 75 została odrzucona, ponieważ terminologia nie jest spójna z art. 7 ust. 2 i art. 7 ust. 3. Poprawka 86 została przyjęta.

6. Środki przejściowe (rozdział VII)

Wspólne stanowisko opiera się na istniejących wynikach prac na szczeblu krajowym i regionalnym, mianowicie na mapach zagrożenia powodziowego, mapach ryzyka powodziowego oraz na planach zarządzania. Art. 13 uwzględnia, częściowo lub co do zasady, poprawki 31, 37, 41, 55 i 71.

7. Inne

- W preambule wspólnego stanowiska przyjęto częściowo lub co do zasady poprawki Parlamentu Europejskiego nr 2, 12, 16, 17, 24 i 25. Wspólne stanowisko nie jest spójne z poprawką 4, ponieważ wstępna ocena ryzyka powodziowego uwzględnia powódzie, które zdarzyły się w przeszłości, a także niepowodzenia tradycyjnych strategii zarządzania ryzykiem powodziowym. Poprawka 5 nie jest spójna z niniejszą dyrektywą, gdyż odnosi się do koordynacji w obrębie poszczególnych państw członkowskich i do sposobu wewnętrznej koordynacji między poszczególnymi organami. Poprawka 9 została odrzucona, ponieważ jest zbyteczna: rozwija ona motyw 19 i odtwarza tekst konkluzji Rady. Poprawka 23 została również odrzucona, ponieważ stanowi zmianę redakcyjną w stosunku do motywu 19. Poprawka 13 została odrzucona, jako że nie odzwierciedla przepisu w przedmiotowych artykułach. Ponieważ pojęcie wstępnej oceny ryzyka zostało uproszczone, nie było możliwe przyjęcie poprawek 15 i 18. Poprawki 19 i 21 są poza zakresem zastosowania niniejszej dyrektywy. Ponieważ wspólne stanowisko jest częściowo oparte na zasadach pomocniczości i solidarności, częściowo uwzględniono poprawkę 20. Poprawka 22 była już ujęta w motywie 17 i dlatego została odrzucona.
- Odniesienia do zmian klimatu (poprawki 7, 9, 10 i 38) są ujęte częściowo w motywie 2 i 5 oraz w art. 4 ust. 2 lit. d). Uwzględnianie zmian klimatu jest obowiązkowe od 2018 r., zatem poprawka 73 nie była możliwa do przyjęcia.

IV. WNIOSEK

Rada uważa, że jej wspólne stanowisko w dużym stopniu uwzględnia opinię Parlamentu Europejskiego wydaną w pierwszym czytaniu. Stanowi ono wyważone i realistyczne rozwiązanie mające na celu ograniczenie konsekwencji powodzi w Unii Europejskiej przy zapewnieniu ścisłego powiązania z wdrażaniem ramowej dyrektywy wodnej. Rada oczekuje konstruktywnej dyskusji z Parlamentem Europejskim w celu szybkiego przyjęcia dyrektywy.

WSPÓLNE STANOWISKO (WE) NR 34/2006**przyjęte przez Radę w dniu 4 grudnia 2006 r.****w celu przyjęcia dyrektywy 2006/.../WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia ... ustanawiającej zasady dotyczące nominalnych ilości produktów w opakowaniach jednostkowych, uchylającej dyrektywy Rady 75/106/EWG i 80/232/EWG oraz zmieniającej dyrektywę Rady 76/211/EWG**

(2006/C 311 E/03)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 95,

uwzględniając wniosek Komisji,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,stanowiąc zgodnie z procedurą określoną w art. 251 Traktatu ⁽²⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Dyrektywy Rady 75/106/EWG z dnia 19 grudnia 1974 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw Państw Członkowskich odnoszących się do objętościowego uzupełniania niektórych płynów w opakowaniach jednostkowych ⁽³⁾ i 80/232/EEC z dnia 15 stycznia 1980 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw Państw Członkowskich odnoszących się do nominalnych ilości i nominalnych pojemności dopuszczalnych w odniesieniu do niektórych produktów w opakowaniach jednostkowych ⁽⁴⁾ określili ilości nominalne niektórych płynnych i niepłynnych produktów w opakowaniach jednostkowych w celu zapewnienia swobodnego przepływu produktów spełniających wymogi tych dyrektyw. W przypadku większości produktów oprócz wspólnotowych ilości nominalnych dopuszcza się istnienie krajowych ilości nominalnych. W przypadku niektórych produktów wspólnotowe ilości nominalne wykluczają jednak istnienie jakichkolwiek krajowych ilości nominalnych.
- (2) Zmiany preferencji konsumentów oraz innowacje w dziedzinie opakowań jednostkowych i handlu detalicznego na skalę wspólnotową i krajową sprawiły, że konieczne stało się przeprowadzenie oceny, czy obowiązujące przepisy są nadal odpowiednie.
- (3) Trybunał Sprawiedliwości w wyroku z dnia 12 października 2000 r. w sprawie C-3/99 Cidrerie-Ruwet ⁽⁵⁾ stwierdził, że państwa członkowskie nie mogą zabraniać

wprowadzania do obrotu produktu w opakowaniu jednostkowym o pojemności nominalnej nieuwzględnionej w zakresie wspólnotowym, wyprodukowanego i wprowadzonego do obrotu zgodnie z prawem w innym państwie członkowskim, chyba że taki zakaz ma służyć spełnieniu nadrzędnego wymogu związanego z ochroną konsumenta, dotyczy w jednakowym stopniu produktów krajowych i podobnych produktów importowanych, jest niezbędny do spełnienia danego wymogu i proporcjonalny do zamierzonego celu, którego nie można osiągnąć przy pomocy środków, które w mniejszym stopniu ograniczałyby handel wewnątrzwspólnotowy;

- (4) Ochrona konsumentów jest możliwa dzięki dyrektywom przyjętym później niż dyrektywy 75/106/EWG i 80/232/EWG, a zwłaszcza na mocy dyrektywy 98/6/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 lutego 1998 r. w sprawie ochrony konsumenta przez podawanie cen produktów oferowanych konsumentom ⁽⁶⁾.
- (5) Ocena skutków regulacji, w ramach której przeprowadzono szeroko zakrojone konsultacje ze wszystkimi zainteresowanymi stronami, wykazała, że w wielu sektorach dowolność w zakresie ilości nominalnych sprawia, że producenci mają większą swobodę w zaopatrywaniu konsumentów w towary odpowiadające ich gustom, a także wzmacnia konkurencję na rynku wewnętrznym pod względem jakości i cen. W innych sektorach ze względu na interes konsumentów i branży właściwsze jest jednak utrzymanie na razie obowiązkowych ilości nominalnych.
- (6) Wraz z wdrożeniem niniejszej dyrektywy należy prowadzić wśród konsumentów i przedstawicieli branży akcje informacyjne, których efektem będzie lepsze zrozumienie koncepcji ceny jednostkowej.
- (7) Ilości nominalne w zasadzie nie powinny być zatem przedmiotem uregulowań prawnych na szczeblu Wspólnoty lub kraju, więc powinno być możliwe wprowadzanie do obrotu towarów w opakowaniu jednostkowym o dowolnej ilości nominalnej.
- (8) W niektórych sektorach taki brak uregulowań mógłby jednak spowodować powstanie nieproporcjonalnie wysokich kosztów dodatkowych, zwłaszcza dla małych i średnich przedsiębiorstw. Dlatego w odniesieniu do tych sektorów obowiązujące przepisy wspólnotowe należy zmienić w świetle doświadczeń zwłaszcza po to, aby zapewnić ustalenie wspólnotowych ilości nominalnych przynajmniej w przypadku produktów najczęściej sprzedawanych konsumentom.

⁽¹⁾ Dz.U. C 255 z 14.10.2005, str. 36.⁽²⁾ Opinia Parlamentu Europejskiego z dnia 2 lutego 2006 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym), wspólne stanowisko Rady z dnia 4 grudnia 2006 r. oraz stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia ... (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym).⁽³⁾ Dz.U. L 42 z 15.2.1975, str. 1. Dyrektywa ostatnio zmieniona Aktem Przystąpienia z 2003 r.⁽⁴⁾ Dz.U. L 51 z 25.2.1980, str. 1. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 87/356/EWG (Dz.U. L 192 z 11.7.1987, str. 48).⁽⁵⁾ [2000] Zb.Orz. I str. 8749.⁽⁶⁾ Dz.U. L 80 z 18.3.1998, str. 27.

- (9) Jako że utrzymanie obowiązkowych ilości nominalnych należy uznać za odstępstwo, powinno być ono okresowo ponownie oceniane w świetle doświadczeń, także w celu zaspokojenia potrzeb konsumentów i producentów. Obowiązujące prawodawstwo wspólnotowe powinno zostać dostosowane dla potrzeb tych sektorów, w szczególności w celu ograniczenia ustalonych wspólnotowych ilości nominalnych tylko do tych najczęściej sprzedawanych konsumentom.
- (10) Z myślą o większej przejrzystości wszystkie ilości nominalne produktów w opakowaniach jednostkowych powinny zostać uwzględnione w jednym akcie prawnym, a dyrektywy 75/106/EWG i 80/232/EWG należy w konsekwencji uchylić.
- (11) W celu zwiększenia ochrony konsumentów, zwłaszcza konsumentów wrażliwych, takich jak osoby niepełnosprawne lub osoby w podeszłym wieku, należy zwrócić szczególną uwagę na to, by informacje dotyczące wagi i objętości umieszczane na etykietach towarów konsumpcyjnych były bardziej czytelne i widoczne na opakowaniu jednostkowym w normalnych warunkach prezentacji.
- (12) W przypadku niektórych produktów płynnych dyrektywa 75/106/EWG ustanawia wymogi metrologiczne identyczne z ustanowionymi w dyrektywie Rady 76/211/EWG z 20 stycznia 1976 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw Państw Członkowskich odnoszących się do paczkowania według masy lub objętości niektórych produktów w opakowaniach jednostkowych⁽¹⁾. Dlatego też należy zmienić dyrektywę 76/211/EWG tak, aby włączyć do zakresu jej zastosowania produkty objęte obecnie dyrektywą 75/106/EWG.
- (13) Zgodnie z pkt 34 Porozumienia międzyinstytucjonalnego w sprawie lepszego stanowienia prawa⁽²⁾, zachęca się państwa członkowskie do sporządzania, na potrzeby własne i w interesie Wspólnoty, tabel, które w możliwie najszerszym zakresie będą odzwierciedlały związek między niniejszą dyrektywą a środkami transpozycji, oraz do podawania ich do publicznej wiadomości.
- (14) W związku z tym, że cele niniejszej dyrektywy nie mogą być osiągnięte w sposób wystarczający przez państwa członkowskie, natomiast - ze względu na uchylenie zakresów wspólnotowych i zapewnienie jednolitych wspólnotowych ilości nominalnych tam, gdzie to konieczne - możliwe jest lepsze ich osiągnięcie na poziomie Wspólnoty, Wspólnota może przyjąć środki zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule niniejsza dyrektywa nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tych celów,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

ROZDZIAŁ 1

PRZEPISY OGÓLNE

Artykuł 1

Przedmiot i zakres zastosowania

1. Niniejsza dyrektywa ustanawia zasady dotyczące ilości nominalnych produktów pakowanych w opakowania jednost-

kowe. Ma ona zastosowanie do produktów w opakowaniach jednostkowych, zgodnie z definicją podaną w art. 2 dyrektywy 76/211/EWG.

2. Niniejsza dyrektywa nie ma zastosowania do produktów wymienionych w załączniku, sprzedawanych w sklepach wolnocłowych w celu konsumpcji poza terytorium Unii Europejskiej.

Artykuł 2

Swobodny przepływ towarów

1. O ile art. 3 i 4 nie stanowią inaczej, państwa członkowskie nie mogą odmawiać, zabraniać ani ograniczać wprowadzania do obrotu produktów w opakowaniach jednostkowych z powodów związanych z ilością nominalną produktu w opakowaniu.

2. Przy poszanowaniu zasad określonych w Traktacie, a w szczególności zasady swobodnego przepływu towarów, państwa członkowskie, które określają obecnie obowiązkowe ilości nominalne dla mleka, masła, suchego makaronu i kawy, mogą nadal to robić do ... (*).

Państwa członkowskie, które określają obecnie obowiązkowe ilości nominalne dla cukru białego, mogą nadal to robić do ... (**).

ROZDZIAŁ II

PRZEPISY SZCZEGÓLNE

Artykuł 3

Wprowadzanie do obrotu i swobodny przepływ niektórych produktów

Państwa członkowskie zapewniają, by produkty wymienione w pkt 2 załącznika, pakowane w opakowania jednostkowe mieszczące się w przedziałach wielkości wymienionych w pkt 1 załącznika były wprowadzane do obrotu jedynie wtedy, gdy będą pakowane w opakowania jednostkowe o ilościach nominalnych wymienionych w pkt 1 załącznika.

Artykuł 4

Dozowniki aerozoli

1. Na dozownikach aerozoli podaje się informację o całkowitej pojemności pojemnika. Informacja ta prezentowana jest w taki sposób, by nie mogła być mylnie odczytana jako informacja o nominalnej objętości jego zawartości.

2. Na zasadzie odstępstwa od art. 8 ust. 1 lit. e) dyrektywy Rady 75/324/EWG z dnia 20 maja 1975 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw Państw Członkowskich odnoszących się do dozowników aerozoli⁽³⁾, na produktach sprzedawanych w dozownikach aerozoli nie musi być podawana informacja o wadze netto ich zawartości.

(*) 60 miesięcy po dacie wejścia w życie niniejszej dyrektywy.

(**) 72 miesiące po dacie wejścia w życie niniejszej dyrektywy.

(3) Dz.U. L 147 z 9.6.1975, str. 40. Dyrektywa ostatnio zmieniona rozporządzeniem (WE) nr 807/2003 (Dz.U. L 122 z 16.5.2003, str. 36).

(1) Dz.U. L 46 z 21.2.1976, str. 1. Dyrektywa zmieniona dyrektywą Komisji 78/891/EWG (Dz.U. L 311 z 4.11.1978, str. 21).

(2) Dz.U. C 321 z 31.12.2003, str. 1.

Artykuł 5

Wielopaki i opakowania jednostkowe utworzone z pojedynczych opakowań nieprzeznaczonych do oddzielnej sprzedaży

1. Do celów art. 3, jeżeli dwa opakowania jednostkowe lub większa ich liczba tworzą wielopak, ilości nominalne wymienione w pkt 1 załącznika mają zastosowanie do każdego pojedynczego opakowania jednostkowego.

2. Jeżeli opakowanie jednostkowe zawiera dwa pojedyncze opakowania nieprzeznaczone do oddzielnej sprzedaży lub większą ich liczbę, ilości nominalne wymienione w pkt 1 załącznika mają zastosowanie do opakowania jednostkowego.

ROZDZIAŁ III

UCHYLENIA, ZMIANY I PRZEPISY KOŃCOWE

Artykuł 6

Uchylenia

Niniejszym uchyła się dyrektywy 75/106/EWG i 80/232/EWG.

Artykuł 7

Zmiana

W art. 1 dyrektywy 76/211/EWG skreśla się słowa: „z wyjątkiem produktów określonych w dyrektywie Rady 75/106/EWG z dnia 19 grudnia 1974 r. w sprawie zbliżania ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do objętościowego uzupełniania niektórych płynów w opakowaniach jednostkowych, oraz”.

Artykuł 8

Transpozycja

1. Przed ... (*) państwa członkowskie przyjmują i publikują przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy. Informują o nich niezwłocznie Komisję.

Państwa członkowskie stosują te środki od ... (**)

Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Sposób dokonania takiego odniesienia określany jest przez państwa członkowskie.

2. Państwa członkowskie przekazują Komisji teksty głównych przepisów krajowych przyjmowanych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.

Artykuł 9

Sprawozdawczość, informowanie o odstępstwach i monitorowanie

1. Najpóźniej do ... (***) Komisja przedstawia Parlamentowi Europejskiemu, Radzie i Europejskiemu Komitetowi Ekonomiczno-Społecznemu sprawozdanie w sprawie stosowania i skutków niniejszej dyrektywy. W stosownym przypadku do sprawozdania dołącza się wniosek w sprawie zmian do niniejszej dyrektywy.

2. Przed ... (**) państwa członkowskie, o których mowa w art. 2 ust. 2, informują Komisję o sektorach podlegających odstępstwu, o którym mowa w art. 2 ust. 2, o okresie obowiązywania takiego odstępstwa, zakresie ustalonych obowiązkowych ilości nominalnych oraz stosownym przedziale wielkości.

3. Komisja monitoruje stosowanie art. 2 ust. 2, opierając się na własnych ustaleniach, a także na sprawozdaniach zainteresowanych państw członkowskich.

Artykuł 10

Wejście w życie

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Art. 2, 6 i 7 stosuje się od dnia ... (**).

Artykuł 11

Adresaci

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia ...

W imieniu Parlamentu Europejskiego

...

Przewodniczący

W imieniu Rady

...

Przewodniczący

(*) 12 miesięcy od daty wejścia w życie niniejszej dyrektywy.

(**) 18 miesięcy od daty wejścia w życie niniejszej dyrektywy.

(***) 8 lat od daty wejścia w życie niniejszej dyrektywy.

ZAŁĄCZNIK

ZAKRES NOMINALNYCH IŁOŚCI W OPAKOWANIACH JEDNOSTKOWYCH

1. Produkty sprzedawane według objętości (ilość w ml)

Wino niemusujące	W przedziale od 100 ml do 1 500 ml tylko 8 następujących nominalnych ilości: ml: 100 — 187 — 250 — 375 — 500 — 750 — 1 000 — 1 500
Wino żółte	W przedziale od 100 ml do 1 500 ml tylko następująca nominalna ilość: ml: 620
Wino musujące	W przedziale od 125 ml do 1 500 ml tylko 5 następujących nominalnych ilości: ml: 125 — 200 — 375 — 750 — 1 500
Wino likierowe	W przedziale od 100 ml do 1 500 ml tylko 7 następujących nominalnych ilości: ml: 100 — 200 — 375 — 500 — 750 — 1 000 — 1 500
Wino aromatyzowane	W przedziale od 100 ml do 1 500 ml tylko 7 następujących nominalnych ilości: ml: 100 — 200 — 375 — 500 — 750 — 1 000 — 1 500
Napoje spirytusowe	W przedziale od 100 ml do 2 000 ml tylko 9 następujących nominalnych ilości: ml: 100 — 200 — 350 — 500 — 700 — 1 000 — 1 500 — 1 750 — 2 000

2. Definicje produktów

Wino niemusujące	Wino zdefiniowane w art. 1 ust. 2 lit. b) rozporządzenia Rady (WE) nr 1493/1999 z dnia 17 maja 1999 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku wina ⁽¹⁾ (pozycja Wspólnej Taryfy Celnej (WTC): kod CN ex 2204).
Wino żółte	Wino zdefiniowane w art. 1 ust. 2 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 1493/1999 (pozycja WTC: kod CN ex 2204) z oznaczeniem pochodzenia: „Côtes du Jura”, „Arbois”, „L'Etoile” i „Château-Chalon” w butelkach określonych w załączniku I pkt 3 rozporządzenia Komisji (WE) nr 753/2002 z dnia 29 kwietnia 2002 r. ustanawiającego niektóre zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 1493/1999 odnośnie do opisu, oznaczania, prezentacji i ochrony niektórych produktów sektora wina ⁽²⁾ .
Wino musujące	Wino zdefiniowane w art. 1 ust. 2 lit. b) i w załączniku I pkt 15, 16, 17 i 18 do rozporządzenia (WE) nr 1493/1999 (podpozycja WTC: 22 04 10).
Wino likierowe	Wino zdefiniowane w art. 1 ust. 2 lit. b) i w załączniku I pkt 14 do rozporządzenia (WE) nr 1493/1999 (podpozycje WTC: 22 04 21 — 22 04 29)
Wino aromatyzowane	Wino aromatyzowane zdefiniowane w art. 2 ust. 1 rozporządzenia Rady EWG nr 1601/91 z dnia 10 czerwca 1991 r. ustanawiającego ogólne zasady definicji, opisu i prezentacji win aromatyzowanych, aromatyzowanych napojów winopochodnych i aromatyzowanych koktajli winopodobnych ⁽³⁾ (pozycja WTC: 22 05).
Napoje spirytusowe	Napoje spirytusowe zdefiniowane w art. 1 ust. 2 rozporządzenia Rady EWG nr 1576/89 z dnia 29 maja 1989 r. ustanawiającego ogólne zasady definicji, opisu i prezentacji napojów spirytusowych ⁽⁴⁾ (pozycja WTC: 22 08).

⁽¹⁾ Dz.U. L 179 z 14.7.1999, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 2165/2005 (Dz.U. L 345 z 28.12.2005, str. 1).

⁽²⁾ Dz.U. L 118 z 4.5.2002, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 261/2006 (Dz.U. L 280 z 12.10.2006, str. 9).

⁽³⁾ Dz.U. L 149 z 14.6.1991, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1882/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 284 z 31.10.2003, str. 1).

⁽⁴⁾ Dz.U. L 160 z 12.6.1989, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1882/2003.

UZASADNIENIE RADY

I. WPROWADZENIE

W dniu 2 grudnia 2004 r. Komisja przekazała Radzie i Parlamentowi Europejskiemu wniosek ⁽¹⁾ dotyczący dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającej zasady dotyczące nominalnych ilości produktów w opakowaniach jednostkowych, uchylającej dyrektywy Rady 75/106/EWG i 80/232/EWG oraz zmieniającej dyrektywę Rady 76/211/EWG; podstawą prawną wniosku jest art. 95 Traktatu.

1. Komitet Ekonomiczno-Społeczny przyjął swoją opinię w dniu 6 kwietnia 2005 r. ⁽²⁾.
2. W dniu 2 lutego 2006 r. Parlament Europejski przyjął opinię w pierwszym czytaniu. ⁽³⁾
3. Komisja przyjęła zmieniony wniosek w dniu 4 kwietnia 2006 r.
4. W dniu 26 kwietnia 2006 r. Komisja przedstawiła swój zmieniony wniosek ⁽⁴⁾.
5. W dniu 25 września 2006 r. Rada (ds. Konkurencyjności) osiągnęła porozumienie polityczne w sprawie kompromisowego tekstu w celu przyjęcia wspólnego stanowiska.
6. W dniu 4 grudnia 2006 r., Rada przyjęła wspólne stanowisko zgodnie z art. 251 Traktatu WE.

II. CELE

Proponowana dyrektywa ma na celu uchylenie dyrektyw 75/106/EWG i 80/232/EWG, tak by znieść w większości sektorów miarę nominalnych ilości produktów odpowiadających poszczególnym rozmiarom opakowań, utrzymać obowiązkowe nominalne ilości w bardzo ograniczonej liczbie sektorów, a przepisy dotyczące tych ilości zawrzeć w jednym akcie prawnym. Dyrektywie przyświeca przede wszystkim cel deregulacji, ponieważ szerokie konsultacje przeprowadzone z zainteresowanymi podmiotami wykazały, że większość argumentów przemawia za liberalizacją przepisów dotyczących nominalnych ilości produktów.

III. WSPÓLNE STANOWISKO

Wspólne stanowisko przyjęte przez Radę odzwierciedla w pewnym stopniu opinię wyrażoną przez Parlament Europejski w pierwszym czytaniu. Niektóre z poprawek zaproponowanych przez Parlament zostały już włączone do zmienionego wniosku Komisji.

Pewna liczba poprawek Parlamentu została odzwierciedlona — w całości lub w części — we wspólnym stanowisku.

Wszystkie modyfikacje zmienionego wniosku Komisji dokonane przez Radę we wspólnym stanowisku zostały zaakceptowane przez Komisję.

Ani Rada ani Komisja nie mogły jednak zaakceptować poprawek Parlamentu Europejskiego zmierzających do harmonizacji rozmiarów w sektorach, które obecnie harmonizacji nie podlegają, tj. w sektorach mleka, masła, kawy, makaronu, ryżu i cukru brązowego.

Szczegółowa analiza wspólnego stanowiska

Rada zaakceptowała w całości poprawki 1, 2, 4, 5, 8, 10–12, 14 oraz — co do zasady — poprawki 3, 6, 7, 13 i 16, choć zostały one nieznacznie przeformułowane.

Rada uważa, że sektory mleka, masła, kawy, makaronu, ryżu i cukru brązowego, w których obecnie nie są stosowane zharmonizowane obowiązkowe rozmiary, nie wymagają zakresu nominalnych ilości określonego na poziomie wspólnotowym.

⁽¹⁾ Odesłanie do Dz.U. ...

⁽²⁾ Odesłanie do Dz.U. ...

⁽³⁾ Odesłanie do Dz.U. ...

⁽⁴⁾ Odesłanie do Dz.U. ...

Rada wprowadziła, w art. 2 ust. 2, okres przejściowy wynoszący pięć lat od wejścia w życie dyrektywy, podczas którego możliwe jest utrzymanie obecnie obowiązujących krajowych rozmiarów w odniesieniu do krajowej produkcji mleka, masła, suchego makaronu i ryżu; w przypadku cukru białego okres ten wynosi sześć lat.

IV. **WNIOSEK**

Rada uważa, że jej wspólne stanowisko pozostaje zgodne z pierwotnymi celami proponowanej dyrektywy.
